

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja

Druk nr 1356
Warszawa, 26 września 2016 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Jarosława Sachajkę.

(-) Piotr Apel; (-) Wojciech Bakun; (-) Józef Brynkus; (-) Sylwester Chruszcz; (-) Andrzej Kobylarz; (-) Jerzy Kozłowski; (-) Andrzej Maciejewski; (-) Maciej Masłowski; (-) Robert Mordak; (-) Tomasz Rzymkowski; (-) Jarosław Sachajko; (-) Krzysztof Sitariski; (-) Paweł Skutecki; (-) Paweł Szramka; (-) Agnieszka Ścigaj; (-) Stanisław Tyszka; (-) Jacek Wilk.

USTAWA

z dnia..... 2016 r.

o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia

Art.1. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2015 r. poz. 594) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 ust. 3:

a) pkt 59 otrzymuje brzmienie:

„59) „żywność genetycznie zmodyfikowana (GMO)” – genetycznie zmodyfikowaną żywność w rozumieniu art. 2 pkt 6 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz. Urz. UE L 268 z 18.10.2003, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 32, str. 432), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1829/2003”;

b) po pkt 59 dodaje się pkt 59a, 59b, 59c i 59d w brzmieniu:

„59a) „produkcja wolna od GMO” - proces produkcji, w którym przestrzega się wymogów określonych w przepisach Rozdziału 6a Działu II niniejszej ustawy na wszystkich etapach produkcji i przetwarzania;

59b) „wolne od GMO”- pochodzące z produkcji wolnej od GMO lub odnoszące się do takiej produkcji;

59c) „wyprodukowane z GMO” - wyprodukowane z GMO w rozumieniu art. 2 pkt 10 rozporządzenia nr 1829/2003;

59d) „wyprodukowane z zastosowaniem GMO” - uzyskane przy użyciu organizmu modyfikowanego genetycznie jako ostatniego żywego organizmu w procesie produkcji, ale nieskładające się z produktów zawierających lub wyprodukowanych z GMO;”;

2) w Dziale II po Rozdziale 6 dodaje się Rozdział 6a w brzmieniu:

„Rozdział 6a.

Znakowanie produktów określeniem „wolne od GMO”

Art. 26a. Produkcję oznacza się jako „produkcja wolna od GMO”, jeżeli zostały spełnione następujące przesłanki:

- 1) GMO i produkty wytworzone z lub przy wykorzystaniu GMO nie są wykorzystywane jako żywność, pasza, dodatki dla przetwórstwa żywności i pasz, środków ochrony roślin, nawozów, gleb, nasion, wegetatywnego materiału rozmnożeniowego, mikroorganizmów i zwierząt;
- 2) produkt wytwarzany jest głównie ze składników pochodzenia rolniczego, przy czym ustalając przedmiotową przesłankę, nie bierze się pod uwagę dodanej wody i soli;
- 3) w celu przygotowania żywności używane są tylko roślinne składniki pochodzenia rolniczego, których nasiona oraz roślinny materiał rozmnożeniowy nie są GMO i nie ma ryzyka obecności GMO, w sposób sprzeczny z zasadą, o której mowa w pkt 1;
- 4) do produkcji żywności dopuszczone są jedynie składniki zwierzęce pochodzenia rolniczego, w tym akwakultura zwierząt, które nie są GMO i były hodowane lub chowane przy użyciu produktów wytworzonych zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału od urodzenia lub, w przypadku ssaków, przynajmniej po odsadzeniu od matki. W przypadku drobiu przeznaczanego do produkcji jaj i mięsa, pisklęta nie mogą być starsze niż 3 dni. Wolna od GMO akwakultura musi być oparta na hodowli lub chowie młodych pochodzących z narybku wolnego od GMO;
- 5) dodatki paszowe i substancje pomocnicze w przetwórstwie pasz stosowane w produkcji nie mogą być GMO, nie mogą składać się z GMO, nie mogą zawierać żadnych GMO oraz nie mogą być wyprodukowane z GMO.

Art. 26b. 1. Chów i hodowla, w których zwierzęta nie były chowane lub nie zostały wyhodowane zgodnie z zasadą, o której mowa w art. 26a pkt 4, od urodzenia lub w przypadku ssaków, w momencie odsadzenia od matki, musi przejść przez następujące okresy konwersji, aby produkt wytwarzany z takiego chowu lub hodowli mógł być wprowadzony do obrotu z oznaczeniem „wolny od GMO”:

- 1) u bydła i koniowatych do produkcji mięsa – 12 miesięcy;
- 2) u świń i małych przeżuwaczy (kozy i owce) dla produkcji mięsa – cały okres tuczu;
- 3) u zwierząt przeznaczonych do produkcji mleka – 2 tygodnie;
- 4) u drobiu przeznaczanego do produkcji jaj – 6 tygodni;
- 5) u zwierząt akwakultury – cały okres tuczu.

2. Okres konwersji rozpoczyna się najwcześniej z chwilą poinformowania przez podmiot

gospodarczy właściwych organów o prowadzonej działalności oraz włączeniu gospodarstwa do systemu kontroli.

3. W okresie konwersji stosuje się wszystkie zasady określone w niniejszym rozdziale.

4. Zwierząt i produktów zwierzęcych wytwarzanych podczas okresu konwersji, o którym mowa w ust. 1, nie dopuszcza się do obrotu z oznaczeniami, o których mowa w art. 26m ust. 6 i 7.

Art. 26c. Do wytwarzania produktów innych niż nasiona i wegetatywny materiał rozmnożeniowy stosuje się wyłącznie nasiona oraz materiał rozmnożeniowy wyprodukowany zgodnie z zasadami produkcji wolnej od GMO, o których mowa w art. 26a. W tym celu roślina mateczna w przypadku nasion i roślina rodzicielska w przypadku wegetatywnego materiału rozmnożeniowego jest uprawiana zgodnie z zasadami określonymi w niniejszym rozdziale co najmniej przez jedno pokolenie, a w przypadku roślin wieloletnich co najmniej przez dwa sezony wegetacyjne.

Art. 26d. 1. Jedynie w drodze wyjątku i za zgodą Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, wyrażoną w drodze decyzji administracyjnej, mogą być stosowane dodatki do żywności, środki ułatwiające przetwórstwo, środki zapachowe i enzymy jak również aminokwasy i inne mikroelementy jeżeli:

- 1) można wykazać, że nie są one dostępne w sposób ciągły w produkcji wolnej od GMO prowadzonej zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 26a, oraz
- 2) zostały zweryfikowane przez Grupę Ekspertów, o której mowa w art. 26s ust. 1.

2. W drodze wyjątku i za zgodą Głównego Inspektora Sanitarnego, wyrażoną w drodze decyzji administracyjnej, mogą zostać użyte witaminy, jeżeli:

- 1) można wykazać, że nie są one dostępne w sposób ciągły w produkcji wolnej od GMO prowadzonej zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 26a,
- 2) zostały zweryfikowane przez Grupę Ekspertów, o której mowa w art. 26s ust. 1.

3. Wyjątki, o których mowa w ust. 1 i 2, powinny być ograniczone w czasie. Przyznaje się je tylko wtedy gdy:

- 1) nie mogą być zastąpione przez alternatywne produkty lub metody, a są niezbędne do odpowiedniej opieki nad zwierzętami ze względu na zdrowie zwierząt i na dobrostan zwierząt, lub
- 2) produkcja żywności nie jest możliwa w inny sposób i nie mogą być zastąpione przez alternatywne produkty lub metody, lub

- 3) ich stosowanie w żywności lub paszy jest konieczne ze względu na prawodawstwo wspólnotowe lub krajowe, a nie mogą być zastąpione alternatywnymi środkami lub metodami.

Art. 26e. O oznaczenie produktu - wolne od GMO - może ubiegać się:

- 1) producent artykułów rolno-spożywczych, którego całe gospodarstwo zarządzane jest w sposób zgodny z zasadami produkcji wolnej od GMO, o których mowa w art. 26a, jednakże:
 - a) gospodarstwo może zostać podzielone na wyraźnie oddzielone od siebie jednostki lub akwakultury w zakładach produkcyjnych, z których część nie jest zarządzana zgodnie z zasadami produkcji wolnej od GMO, o których mowa w art. 26a. W odniesieniu do produkcji zwierzęcej muszą to być różne gałęzie produkcji. Jeśli chodzi o akwakultury, może odnosić się do tego samego rodzaju, o ile odpowiednio rozdzielono miejsca produkcji; w odniesieniu do roślin stosuje się różne odmiany rozpoznawalne,
 - b) gospodarstwa, o których mowa w pkt 1 lit. a, prowadzą odpowiednią dokumentację potwierdzającą separację jednostki lub akwakultury w zakładach produkcyjnych zarządzanych zgodnie z zasadami produkcji wolnej od GMO, o których mowa w art. 26a, od jednostki lub akwakultury, które nie są zarządzane zgodnie z tymi zasadami;
- 2) zakład przetwórczy, w którym produkcja przetworzonej żywności wolnej od GMO i produkcja pasz odpowiednia dla produkcji wolnej od GMO, o których mowa w art. 26a, są odseparowane w czasie lub przestrzeni od produkcji przetworzonej żywności niespełniającej wymogów produkcji wolnej od GMO oraz produkcji pasz nieodpowiedniej dla produkcji wolnej od GMO.

Art. 26f. Producent artykułów rolno-spożywczych oznaczonych jako wolne od GMO lub przetwórcza, którego produkt został oznaczony jako wolny od GMO sporządza oraz przechowuje:

- 1) pełny opis działalności prowadzonej przez producenta lub przetwórcę, w tym opis obiektów, w których prowadzona jest ta działalność;
- 2) opis wszystkich praktycznych środków i działań, które mają zostać podjęte na poziomie jednostki lub obiektów, w celu zapewnienia zgodności z zasadami produkcji wolnej od GMO;

- 3) opis środków ostrożności podejmowanych w celu ograniczenia zagrożenia zanieczyszczenia niezatwierdzonymi substancjami lub produktami.

Art. 26g. Do postępowania w sprawach indywidualnych, rozstrzyganych w drodze decyzji, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że przepisy ustawy stanowią inaczej.

Art. 26h. 1. Wniosek o przyznanie oznaczenia produktu wolnego od GMO, o którym mowa w niniejszym rozdziale składa się do podmiotów upoważnionych do działania w produkcji wolnej od GMO jako jednostki certyfikujące, zwanych dalej „jednostkami certyfikującymi”.

2. Wniosek o przyznanie oznaczenia produktu wolnego od GMO, o którym mowa w niniejszym rozdziale, składa się na formularzu opracowanym przez Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych i udostępnionym na stronie internetowej administrowanej przez Inspekcję Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych.

3. Jednostka certyfikująca wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia lub wyjaśnienia, w wyznaczonym terminie, informacji zawartych we wniosku o przyznanie oznaczenia produktu wolnego od GMO lub w dokumentach do niego dołączonych, jeżeli jest to niezbędne do stwierdzenia spełnienia wymogów określonych w przepisach dotyczących produkcji wolnej od GMO.

4. Jednostka certyfikująca przekazuje Głównemu Inspektorowi Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych, do 10. dnia każdego miesiąca, wykaz producentów:

- 1) którzy dokonali zgłoszenia prowadzenia działalności w zakresie produkcji „wolne od GMO”, o której mowa w art. 3 ust. 3 pkt 59a, i spełnili warunki do prowadzenia tej działalności określone w przepisach Rozdziału 6a Działu II niniejszej ustawy;
- 2) którzy zostali wyłączeni z kontroli, o której mowa w art. 26j, prowadzonej przez jednostkę certyfikującą;
- 3) którzy dokonali zmian w zgłoszeniu produkcji wolnej od GMO, o której mowa w art. 3 ust. 3 pkt 59a;
- 4) u których wyniki kontroli wykazują niezgodności lub wskazują prawdopodobieństwo ich wystąpienia;
- 5) którym odmówiła wydania certyfikatu
- według stanu za poprzedni miesiąc.

5. Wykaz, o którym mowa w ust. 4, zawiera następujące informacje:

- 1) nazwę i adres producenta;
- 2) położenie zabudowań oraz, tam gdzie to stosowne, działek (dane z ewidencji gruntów), gdzie działania związane z produkcją wolną od GMO są przeprowadzane;
- 3) charakter działań związanych z produkcją wolną od GMO i rodzaj produktów;
- 4) zobowiązanie się producenta do wykonania czynności zgodnie z przepisami określonymi w niniejszym rozdziale;
- 5) w przypadku gospodarstw rolnych termin, od którego producent zaprzestał stosowania środków niedozwolonych w produkcji wolnej od GMO w gospodarstwie;
- 6) nazwę uprawnionego organu, który prowadzi działalność w zakresie kontroli.

6. Wykaz, o którym mowa w ust. 4, przekazuje się na formularzach opracowanych i udostępnionych jednostkom certyfikującym przez Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, a w przypadku udostępnienia jednostkom certyfikującym oprogramowania lub systemu teleinformatycznego do przekazania tego wykazu – z zastosowaniem tego oprogramowania lub systemu.

7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określa w drodze rozporządzenia, co roku, wysokość opłaty za przyznanie certyfikatu, mając na uwadze faktyczny koszt związany z przyznaniem certyfikatu przez jednostkę certyfikującą oraz cel gospodarczy przyznania tego certyfikatu.

Art. 26i. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa upoważnia, w drodze decyzji administracyjnej, podmiot ubiegający się o upoważnienie do działania jako jednostka certyfikująca jeżeli podmiot ten spełnia wymagania określone przez normę nr PN-EN ISO/IEC 17065:2013-03 (Ocena zgodności -- Wymagania dla jednostek certyfikujących wyroby, procesy i usługi) oraz jej dalsze wersje notyfikowane w drodze publikacji w serii C Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej oraz podlega uznaniu przez ministra właściwego do spraw rolnictwa.

2. Organy kontrolne i jednostki certyfikujące prowadzą aktualizowany wykaz zawierający nazwy i adresy podmiotów objętych ich kontrolą. Wykaz ten jest udostępniany zainteresowanym stronom.

Art. 26j. 1. Uznając jednostkę certyfikującą, minister właściwy do spraw rolnictwa uwzględnia, oprócz przepisów art. 26i, następujące kryteria:

- 1) stosowane standardowe procedury kontroli obejmujące szczegółowy opis środków kontroli

i środków ostrożności, które jednostka będzie nakładać na podmioty gospodarcze przez nią kontrolowane;

2) środki, które jednostka certyfikująca będzie stosować w przypadku wykrycia nieprawidłowości lub naruszeń.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa nie może przekazywać jednostkom certyfikującym nadzorowania i audytu innych jednostek certyfikujących.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa, minister właściwy do spraw zdrowia oraz Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych gwarantują, że:

- 1) kontrole przeprowadzone przez jednostkę certyfikującą są obiektywne i niezależne;
- 2) ustanowiony system kontroli pozwala na śledzenie każdego produktu na wszystkich etapach produkcji, przygotowania i dystrybucji – zgodnie z art. 18 rozporządzenia nr 178/2002 – zwłaszcza, aby zagwarantować konsumentom, że produkty wolne od GMO wytworzono zgodnie z wymogami zawartymi w niniejszej ustawie.

4. Skuteczność kontroli przeprowadzonych przez jednostkę certyfikującą oraz nadzór nad produkcją wolną od GMO prowadzi Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych.

5. Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych sprawuje nadzór nad jednostkami certyfikującymi oraz nadzór nad produkcją wolną od GMO. W ramach nadzoru nad jednostkami certyfikującymi Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych sprawdza prawidłowość działania jednostek certyfikujących w zakresie przepisów dotyczących produkcji wolnej od GMO, w tym:

- 1) prowadzi analizy danych i informacji dostarczanych przez jednostki certyfikujące;
- 2) prowadzi audyty i dokonuje inspekcji jednostek certyfikujących w zakresie stosowania przez nie procedur kontrolnych, posiadanych środków technicznych i kwalifikacji posiadanych przez osoby prowadzące kontrolę, o której mowa w art. 26i oraz dokonuje sprawdzenia dokumentów dotyczących kontroli;
- 3) przekazuje jednostkom certyfikującym wnioski pokontrolne;
- 4) nakazuje wykonanie odpowiednich działań naprawczych związanych z funkcjonowaniem jednostek certyfikujących;
- 5) może żądać od jednostek certyfikujących wszelkich dodatkowych danych i informacji związanych ze sprawowanym nadzorem;
- 6) może sprawdzać u producentów produktów „wolne od GMO” prawidłowość kontroli, o której mowa w art. 26i, prowadzonej przez jednostki certyfikujące.

6. Jeżeli w wyniku audytu lub inspekcji okaże się, że jednostki certyfikujące nie realizują odpowiednio przekazanych im zadań, Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych może, w drodze decyzji administracyjnej, cofnąć upoważnienie do działania jako jednostka certyfikująca w zakresie przekazanych jej zadań. Upoważnienie to wycofuje się niezwłocznie, jeżeli jednostka certyfikująca nie podejmie w określonym terminie odpowiednich działań naprawczych.

7. Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych w ramach nadzoru nad produkcją wolną od GMO, oprócz kontroli prowadzonej przez Inspekcję na podstawie przepisów o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, może sprawdzić u producentów produktów wolnych od GMO, czy produkcja wolna od GMO jest zgodna z przepisami niniejszego rozdziału.

8. Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych może powierzyć prowadzenie czynności, o których mowa w ust. 5 pkt 2 i 6 oraz ust. 7, wojewódzkiemu inspektorowi jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, właściwemu ze względu na miejsce, w którym mają być prowadzone czynności.

9. W przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 6 oraz w ust. 7, producenci produktów wolnych od GMO zapewniają pracownikom Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych dostęp do jednostek produkcyjnych oraz udostępniają dokumenty i informacje, a także udzielają pomocy w zakresie niezbędnym do sprawdzenia skuteczności kontroli, o której mowa w ust. 4.

10. Najpóźniej do dnia 31 stycznia każdego roku organy kontrolne i jednostki certyfikujące przekazują ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa wykaz podmiotów, które zostały skontrolowane do dnia 31 grudnia roku poprzedniego. Sprawozdanie podsumowujące działania kontrolne przeprowadzone w poprzednim roku przygotowywane jest do dnia 31 marca każdego roku.

Art. 26k. 1. Jednostka certyfikująca przekazuje wyniki przeprowadzonych kontroli w sposób systematyczny i na każde żądanie ministra właściwego do spraw rolnictwa lub Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych. Jeżeli wyniki kontroli wskazują niezgodność lub wskazują prawdopodobieństwo ich wystąpienia, jednostka certyfikująca natychmiast informuje o tym Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych.

2. Charakter i częstotliwość przeprowadzania kontroli, o których mowa w ust. 1, określa na

podstawie oceny ryzyka wystąpienia nieprawidłowości lub naruszeń zgodności z wymogami ustalonymi w Rozdziale 6a Działu II niniejszej ustawy minister właściwy do spraw rolnictwa we współpracy z ministrem właściwym do spraw zdrowia.

3. W każdym przypadku wszystkie podmioty podlegają sprawdzeniu zgodności co najmniej raz w roku, z wyjątkiem:

- 1) hurtowników handlujących jedynie produktami pakowanymi, oraz
- 2) podmiotów sprzedających produkty bezpośrednio konsumentowi lub użytkownikowi końcowemu, pod warunkiem że nie wytwarzają, nie przygotowują ani nie przechowują tych produktów w celach innych niż odnoszących się do punktu sprzedaży, ani też nie zleciły tych czynności stronie trzeciej.

4. Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych gromadzi i przechowuje dane i informacje o producentach produktów wolnych od GMO.

5. Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych udostępnia, na wniosek zainteresowanego podmiotu, dane i informacje dotyczące produkcji wolnej od GMO i producentów produktów wolnych od GMO .

6. Jednostka certyfikująca:

- 1) ogłasza na administrowanej przez tę jednostkę stronie internetowej wykaz producentów produktów wolnych od GMO;
- 2) udostępnia, za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, na wniosek zainteresowanego podmiotu, wykaz producentów produktów wolnych od GMO - objętych kontrolą, o której mowa w art. 26i.

Art. 26l. Minister właściwy do spraw rolnictwa w drodze rozporządzenia, określi wykaz dokumentów jakie powinien posiadać podmiot, który wprowadza na rynek produkty zgodne z wymogami określonymi w Rozdziale 6a Działu II niniejszej ustawy, mając na uwadze zapewnienie odpowiednio identyfikowanych dowodów potwierdzających spełnienie wymogów dotyczących produkcji wolnej od GMO oraz możliwość ich kontroli przez jednostkę certyfikującą.

Art. 26m. 1. Produkt może być opatrzony jest terminem odnoszącym się do wolnej od GMO metody produkcji, jeżeli przy znakowaniu, w materiałach reklamowych lub dokumentach handlowych taki produkt, jego składniki lub materiały paszowe opisywane są za pomocą terminów wskazujących nabywcy, że produkt ten, jego składniki lub materiały paszowe, zostały uzyskane zgodnie z przepisami określonymi w niniejszym rozdziale.

2. Przy znakowaniu i w reklamie nieprzetworzonych i przetworzonych artykułów rolno-spożywczych można stosować terminy odnoszące się do wolnej od GMO metody produkcji wyłącznie wtedy, gdy wszystkie składniki tego produktu również zostały wyprodukowane zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym rozdziale.

3. Opisy wskazujące, że żywność pochodzi z produkcji wolnej od GMO, mogą być stosowane tylko na etykietach i w reklamie żywności, jeśli wszystkie składniki tych produktów zostały wyprodukowane zgodnie z zasadami określonymi dla produkcji wolnej od GMO w niniejszym rozdziale.

4. Niedozwolone jest stosowanie oznaczeń, w tym terminów stosowanych w znakach towarowych, jak również w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy, które mogą wprowadzać w błąd konsumentów lub użytkowników poprzez sugerowanie, że dana żywność lub składniki użyte do jej produkcji spełniają zasady produkcji wolnej od GMO określone w niniejszym rozdziale, a w rzeczywistości ich nie spełniają.

5. Oznaczenia produktu jako wolnego od GMO nie są stosowane na terenie Rzeczypospolitej Polski i w żadnym języku w oznakowaniu, reklamie i dokumentach handlowych produktu, który nie spełnia wymogów wymienionych w Rozdziale 6a Działu II niniejszej ustawy, chyba że nie są używane w odniesieniu do produktów rolnych w żywności lub paszy lub wyraźnie w żaden sposób nie łączą się z produkcją wolną od GMO.

6. Jeżeli stosuje się terminy, o których mowa w ust. 1:

- 1) etykietowanie i reklama środków spożywczych, które zostały wyprodukowane zgodnie z zasadami produkcji wolnej od GMO określonej w Rozdziale 6a Działu II niniejszej ustawy, zawierają wyraźne wskazanie produkcji wolnej od GMO;
- 2) na etykiecie umieszcza się również numer identyfikacyjny organu kontrolnego lub jednostki certyfikującej, którym podlega podmiot gospodarczy, który ostatnio wykonał dany produkt lub przeprowadził działanie przygotowawcze;
- 3) na opakowaniu umieszcza się również logo, o którym mowa w art. 26n, w odniesieniu do żywności paczkowanej.

7. W odniesieniu do paszy używane jest następujące oznaczenie: „może być zastosowane do wytwarzania środków spożywczych wolnych od GMO”.

8. Oznaczenia o których mowa w punktach w ust. 6 i 7, muszą być łatwe do zrozumienia i powinny być umieszczane w tym samym polu widzenia w taki sposób, aby były dobrze widoczne, czytelne i nieusuwalne.

Art. 26n. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe kryteria w odniesieniu do prezentacji składników, wielkości i projektu logo produkcji wolnej od GMO mając na uwadze czytelność i komunikatywność logo.

2. Logo produkcji wolnej od GMO może być stosowane w znakowaniu, prezentowaniu i reklamie produktów spełniających wymogi określone w Rozdziale 6a Działu II niniejszej ustawy.

3. Logo produkcji wolnej od GMO nie jest stosowane w przypadku produktów oraz żywności wytworzonej w okresie konwersji, o których mowa w art. 26b ust. 1 i art.26c.

Art. 26o. 1. Jednostki certyfikujące, wydają świadectwo każdemu podmiotowi, który podlega ich kontroli i który w obszarze swojej działalności spełnia wymogi określone w Rozdziale 6a Działu II niniejszej ustawy.

2. Świadectwo, o którym mowa w ust. 1, umożliwia przynajmniej identyfikację podmiotu oraz rodzaju lub asortymentu produktów, a także okresu ich ważności.

3. Podmiot sprawdza świadectwa swych dostawców.

4. Wzór świadectwa, o którym mowa w ust. 1, jest przygotowywany przez Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych przy uwzględnieniu korzyści wynikających z wydawania świadectw elektronicznych i udostępniany na stronie internetowej administrowanej przez Inspektorat Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.

Art. 26p. 1. Zgodność z zasadami produkcji wolnej od GMO, o której mowa w art. 26a, jest monitorowana na wszystkich etapach produkcji, przetwórstwa i obrotu. Kontrola prawidłowej produkcji, przetwarzania i oznakowania opiera się na kontroli wewnętrznej oraz kontrolach zewnętrznych.

2. Kontrole wewnętrzne muszą być przeprowadzane w sposób ciągły na odpowiedzialność wykonawcy i/lub organizacji. Prowadzenie dokumentacji i realizacja kontroli należy do obowiązków wykonawcy i/lub organizacji.

3. Kontrole zewnętrzne i kontrole certyfikacji są przeprowadzane w sposób ciągły przez jednostki certyfikujące. Kontrole przeprowadza się na podstawie analizy ryzyka. Ocenę ryzyka i kontrole przeprowadza się w sposób systematyczny i zrozumiały.

Art. 26r. 1. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości związanej z zastosowaniem się do wymogów określonych w Rozdziale 6a Działu II niniejszej ustawy, Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych lub jednostka certyfikująca dbają o to, aby na

etykietach całej partii towarów lub serii produkcyjnej, w której wystąpiła dana nieprawidłowość oraz

w dotyczących jej reklamach, nie umieszczano żadnego odniesienia do metody produkcji wolnej od GMO, w przypadku gdy byłoby to nieproporcjonalne do znaczenia wymogu, którego nie spełniono oraz do charakteru i szczególnych okoliczności towarzyszących nieprawidłowemu postępowaniu.

2. W razie poważnego naruszenia lub naruszenia o długotrwałym skutku, Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych, w drodze decyzji administracyjnej, zakazuje podmiotowi obrotu produktami z odniesieniami do metody produkcji wolnej od GMO na etykietach i w reklamie na okres od 3 do 10 lat.

3. Jednostka certyfikująca powiadamia Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych i pozostałe jednostki certyfikujące o wystąpieniu sytuacji, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia jej stwierdzenia.

Art. 26s. 1. Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych jest wspierana przez Grupę Ekspertów do spraw produkcji wolnej od GMO, zwanej dalej Grupą Ekspertów, w składzie:

- 1) minister właściwy do spraw rolnictwa lub jego przedstawiciel;
- 2) minister właściwy do spraw ochrony środowiska lub jego przedstawiciel;
- 3) ekspert z Państwowej Inspekcji Sanitarnej;
- 4) ekspert z Głównego Inspektoratu Weterynaryjnego;
- 5) ekspert z Państwowej Inspekcji Pracy;
- 6) minister właściwy do spraw zdrowia lub jego przedstawiciel;
- 7) nie więcej niż czterech ekspertów wskazanych przez Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych z zakresu pasz i żywności.

2. Grupa Ekspertów wspiera Inspekcję Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych w szczególności:

- 1) w przygotowaniu wytycznych przy pomocy których niedostępność dodatków do żywności, środków ułatwiających przetwórstwo, środków zapachowych, enzymów, aminokwasów oraz innych mikroelementów, o których mowa w art. 26d, może być określona;
- 2) przygotowuje rekomendacje dla Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych dotyczące określeń i jeśli to konieczne czasowego lub przestrzennego ograniczenia wyłączeń wynikających z art. 26d.

3. Grupa Ekspertów uczestniczy w procesie podejmowania decyzji co do substancji

w odniesieniu, do których można wykazać, że nie są one dostępne w sposób ciągły w wolnej od GMO jakości, które są produkowane przy użyciu GMO, które mogą być używane zgodnie z wytycznymi art. 26d ust. 1 i 2.”

3) Po art. 104 dodaje się art. 105, 106 i 107 w brzmieniu:

„**Art. 105.** 1. Jednostka certyfikująca, która:

- 1) nie przekazuje wykazu, o którym mowa w art. 26h ust. 4, lub przekazuje go po terminie, lub przekazuje go niezgodnie z określoną formą lub sposobem, lub przekazuje wykaz zawierający nieprawdziwe lub niekompletne informacje, które mogą istotnie wpływać na możliwość sprawowanego nadzoru, o którym mowa w art. 26j ust. 5;
- 2) nie wykonuje obowiązku powiadomienia określonego w art. 26r ust. 3 lub wykonuje ten obowiązek po terminie;
- 3) nie przekazuje danych lub informacji, o których mowa w art. 26j ust. 5 pkt 5, lub przekazuje nieprawdziwe lub niekompletne dane lub informacje;
- 4) nie ogłasza lub nie udostępnia wykazu, o którym mowa w art. 26j ust. 6, lub ogłasza lub udostępnia go niezgodnie z określoną formą lub sposobem, lub ogłasza lub udostępnia ten wykaz zawierający nieprawdziwe lub niekompletne dane lub informacje, które mogą utrudnić porównywalność danych lub informacji objętych tym wykazem;
- 5) nie przekazuje wykazu lub sprawozdania, o których mowa w art. 26j ust. 9, lub przekazuje je po terminie, lub przekazuje je niezgodnie z określoną formą lub sposobem, lub przekazuje ten wykaz lub to sprawozdanie zawierające nieprawdziwe lub niekompletne dane lub informacje, które mogą istotnie wpływać na możliwość sprawowania nadzoru, o którym mowa w art. 26j ust. 5

- podlega karze pieniężnej w wysokości stanowiącej równowartość od dziesięciokrotnego do dwudziestokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający rok wymierzenia kary, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zwanego dalej „przeciętnym wynagrodzeniem”.

2. Jednostka certyfikująca, która:

- 1) wydaje certyfikat dla produktów niespełniających wymagań produkcji wolnej od GMO określonych w Rozdziale 6a Działu II niniejszej ustawy;

- 2) uznaje okres, w którym była prowadzona produkcja wolna od GMO, lub okres konwersji w rozumieniu art. 26b ust. 1, niezgodnie z przepisami Rozdziału 6a Działu II niniejszej ustawy dotyczącymi produkcji wolnej od GMO;
- 3) prowadzi kontrolę, o której mowa w art. 26i, niezgodnie z zasadami lub sposobem określonym na podstawie art. 26j lub z zasadami lub sposobem określonym na podstawie tego artykułu lub w przepisach wydanych na podstawie tego artykułu;
- 4) nie wykonuje działań naprawczych, o których mowa w art. 26j ust. 5 pkt 4;
- 5) działa niezgodnie z zakresem udzielonego upoważnienia;
- 6) nie wywiązuje się wobec producenta produktów wolnych od GMO z obowiązków określonych w przepisach Rozdziału 6a Działu II niniejszej ustawy
- podlega karze pieniężnej w wysokości stanowiącej równowartość od dziesięciokrotnego do trzydziestokrotnego przeciętnego wynagrodzenia.

3. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1 lub 2, nie mogą być wyższe niż 60% przychodu jednostki certyfikującej osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok wymierzenia tej kary.

4. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 1 lub 2, jest wymierzana przez Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych w drodze decyzji administracyjnej.

Art. 106. 1. Osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, która:

- 1) uniemożliwia lub utrudnia organowi Inspekcji prowadzenie czynności kontrolnych w ramach nadzoru, o którym mowa w art. 26j ust. 5, podlega karze pieniężnej w wysokości od trzykrotnego do trzydziestokrotnego przeciętnego wynagrodzenia;
- 2) wprowadza do obrotu środek do produkcji wolnej od GMO, produkt lub substancję, które zostały oznakowane w sposób mogący wprowadzić w błąd co do spełniania wymagań określonych na podstawie art. 26a, w tym przez oznakowanie określeniem wolne od GMO lub pochodną tego określenia, lub zostały oznakowane w sposób mogący wprowadzić w błąd, co do możliwości stosowania w produkcji wolnej od GMO, podlega karze pieniężnej w wysokości od 100% do 300% korzyści majątkowej uzyskanej lub którą mógłby uzyskać za wprowadzony do obrotu produkt;
- 3) wprowadza do obrotu produkt produkcji wolnej od GMO, jak produkt wolny od GMO oznakowany zgodnie lub w sposób podobny do określonego w art. 26l, który nie posiada świadectwa, o którym mowa w art. 26o, podlega karze pieniężnej w wysokości od 100% do

200% korzyści majątkowej uzyskanej lub którą mógłby uzyskać za wprowadzony do obrotu produkt;

- 4) wprowadza do obrotu produkt jako produkt wolny od GMO, który nie spełnia wymagań określonych w Rozdziale 6a Działu II niniejszej ustawy lub w przepisach wydanych w trybie jego przepisów podlega karze pieniężnej w wysokości od 300% do 500% korzyści majątkowej uzyskanej lub którą mógłby uzyskać za wprowadzone do obrotu produkty, nie niższej jednak niż 20.000 zł;
- 5) działa jako jednostka certyfikująca bez wymaganego upoważnienia, podlega karze pieniężnej w wysokości trzydziestokrotnego przeciętnego wynagrodzenia.

2. Osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, która wprowadza ponownie do obrotu produkt, środek lub substancję tego samego rodzaju, która nie odpowiada wymaganiom określonym w przepisach wymienionych w ust. 1 pkt 2, 3 lub 4 ze względu na to samo naruszenie, podlega karze pieniężnej ustalonej – w zależności od stwierdzonego naruszenia – odpowiednio zgodnie z ust. 1 pkt 2, 3 lub 4, podwyższonej o wysokość kar wymierzonych w okresie 36 miesięcy przed dniem rozpoczęcia czynności kontrolnych.

3. Kara pieniężna, o której mowa w:

- 1) ust. 1 pkt 1 i 5 jest wymierzana przez Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych w drodze decyzji administracyjnej;
- 2) ust. 1 pkt 2, 3 lub 4 wymierzana jest przez właściwego ze względu na miejsce przeprowadzania czynności kontrolnych wojewódzkiego inspektora w zakresie wprowadzania do obrotu detalicznego produktów, w drodze decyzji administracyjnej.

4. Niezależnie od wymierzenia kary pieniężnej podmiot wprowadzający do obrotu środek, produkt lub substancję, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lub produkt, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, jest obowiązany do:

- 1) niezwłocznej zmiany oznakowania na oznakowanie, które nie wprowadza w błąd co do:
 - a) spełnienia przez ten środek, produkt lub substancję wymagań określonych w przepisach Rozdziału 6a Działu II niniejszej ustawy, w tym niezawierające określenia „wolne od GMO” lub pochodnej tego określenia, lub
 - b) możliwości stosowania w produkcji wolnej od GMO tego środka, produktu lub substancji, lub
- 2) niezwłocznego wycofania tego środka, produktu lub substancji z obrotu na własny koszt.

Art. 107. 1. Kary pieniężne, o których mowa w art. 105 i 106, wymierza się przy

uwzględnieniu stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia, zakresu naruszenia, dotychczasowej działalności podmiotu dokonującego naruszenia i wielkości jego obrotów.

2. Termin zapłaty kar pieniężnych, o których mowa w art. 105 i 106, wynosi 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

3. Kary pieniężne, o których mowa w art. 105 i 106, stanowią dochód budżetu państwa i są wnoszone na rachunek bankowy Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, wojewódzkiego inspektoratu jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych albo wojewódzkiego inspektoratu inspekcji handlowej.

4. Do kar pieniężnych, o których mowa w art. 105 i 106, w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.).”.

Art. 2. Przepisy wydane na podstawie art. 26k wchodzi w życie najpóźniej w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 3. Produkty, które nie zostały wyprodukowane zgodnie z zasadami produkcji wolnej od GMO, a zawierają terminy stosowane w znakach towarowych, jak również w zakresie etykietowania sugerujące, że są wolne od GMO, mogą być sprzedawane aż do ich wyczerpania.

Art. 4. Reklama produktu, który nie został wyprodukowany zgodnie z zasadami o których mowa w Rozdziale 6a ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, sugerująca, że jest on wolny od GMO, musi być wycofana najpóźniej w dniu wejścia ustawy w życie.

Art. 5. Minister właściwy do spraw rolnictwa składa Sejmowi sprawozdanie z wykonania niniejszej ustawy za okres od dnia jej wejścia w życie najpóźniej na trzy miesiące przed utratą przez ustawę mocy. Sprawozdanie to obejmuje w szczególności informacje dotyczące:

- 1) liczby podmiotów, które złożyły wniosek o przyznanie oznaczenia produktu wolnego od GMO,
- 2) liczby podmiotów, które uzyskały certyfikat,
- 3) rodzaju i ilości produktów oznaczonych jako wolnych od GMO,
- 4) tendencji korzystania z możliwości uzyskania certyfikatu w ujęciu kwartalnym,
- 5) wyników przeprowadzonych kontroli, inspekcji i audytów,
- 6) kosztów wydania certyfikatu.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia jej ogłoszenia, a traci swą moc po upływie trzech lat od dnia jej wejścia w życie.

UZASADNIENIE

Podstawowym celem projektowanej ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia jest wprowadzenie oznakowania żywności „wolna od GMO” dla żywności wyprodukowanej wedle ściśle określonych wymogów na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i marketingu. Konsument ma prawo do uzyskania rzetelnej informacji na temat składu produktu, a także sposobu w jaki został on wyprodukowany. Wprowadzenie oznaczeń „wolne od GMO” ma za zadanie pomóc w realizacji tego prawa, a także podnieść świadomość konsumentów w zakresie produktów spożywczych. Dzięki wprowadzeniu oznaczeń potwierdzających, że dany produkt jest wolny od GMO konsument będzie miał pewność, że produkt, który chce nabyć nie zawiera w swoim składzie GMO a także, że przy jego produkcji nie użyto składników z zawartością GMO. Prawidłowe oznaczanie produktów znakiem „wolne od GMO” będzie podlegało nadzorowi prowadzonemu przez organy administracji publicznej, co będzie dawało rękojmię, że produkt, który jest oznaczony odpowiednim symbolem został poddany szczegółowej weryfikacji. Tego typu procedury kontrolne pozwolą na wyeliminowanie przypadków dowolnego stosowania oznaczeń „wolne od GMO”.

1. STAN AKTUALNY

W Polsce na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz. Urz. UE

L 268 z 18.10.2003, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 32, str. 432), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1829/2003” dopuszczalne jest wprowadzenie do obrotu żywności genetycznie zmodyfikowanej, a więc żywności wyprodukowanej z GMO lub zawierającej GMO. Produkty genetycznie zmodyfikowane muszą być odpowiednio oznaczone na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1830/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. dotyczące możliwości śledzenia i etykietowania organizmów zmodyfikowanych genetycznie oraz możliwości śledzenia żywności i produktów paszowych wyprodukowanych z organizmów zmodyfikowanych genetycznie i zmieniające dyrektywę 2001/18/WE. Nie dotyczy to jednak środków spożywczych zawierających, składających się z lub wyprodukowanych z GMO w części nie większej niż 0.9% składników żywności, jak również artykułów żywnościowych z surowca (produktu) pochodzących od zwierząt żywionych paszami z roślin genetycznie modyfikowanych.

W polskich przepisach zagadnienie tzw. „GMO” uregulowane jest przede wszystkim w ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o organizmach genetycznie zmodyfikowanych. Na podstawie ustawy organem właściwym do spraw GMO jest Minister Środowiska. Na podstawie art. 10 pkt 2 ppkt a. wydaje on zezwolenia na wprowadzenie do obrotu produktów GMO. Ponadto, utworzona została Komisja do spraw GMO, do zadań której należy między innymi opiniowanie wniosków w sprawach wydania zezwolenia na wprowadzenie do obrotu produktów GMO.

Zgodnie z art. 47 ww. ustawy produkty zawierające GMO, które są wprowadzane do obrotu, powinny być właściwie oznakowane. Rozdział 7 ww. ustawy ustanawia z tego tytułu zasady odpowiedzialności cywilnej i karnej. Obecnie Ministerstwo Środowiska przygotowało nowy projekt ustawy dotyczący GMO - Prawo o organizmach GMO. Natomiast zarówno w przepisach powszechnie obowiązujących, jak również w ww. projekcie ustawy nie ma uregulowań dotyczących oznaczania produktów „wolnych od GMO”, „bez GMO”, etc. Pomimo to niektórzy producenci samodzielnie zaczęli już stosować oznaczenia wskazujące, że dany produkt jest wolny od organizmów zmodyfikowanych genetycznie. Powodować to może szereg niekorzystnych zjawisk dla obrotu, konkurencji oraz prowadzić do błędów w ocenie i wyborze produktów. W związku z powyższym zachodzi potrzeba uregulowania znakowania produktów żywnościowych oznaczeniami wskazującymi na brak obecności GMO.

Wprowadzenie oznaczeń produktów spożywczych „wolne od GMO”, „bez GMO” ma na celu przede wszystkim zapewnienie konsumentom możliwości świadomego wyboru między żywnością składającą się z produktów jedynie naturalnego pochodzenia, niemodyfikowanych składników, a żywnością, która może składać się lub być wyprodukowana z GMO w części nie większej niż 0,9% składników żywności oraz od artykułów żywnościowych pochodzących od zwierząt żywio-

nych paszami genetycznie modyfikowanymi. Wprowadzane na rynek produkty powinny być w pełni, jednoznacznie i odpowiednio etykietowane. Żywność oznaczana jako „wolna od GMO” może być postrzegana jako artykuł o korzystniejszych właściwościach odżywczych czy zdrowotnych, niż żywność nieposiadająca takich oznaczeń. Z drugiej jednak strony wprowadzenie możliwości oznaczenia produktów „wolne od GMO” może być dla producentów skutecznym sposobem na zwiększenie udziału w rynku, uwzględniając, iż stosowanie pasz wolnych od GMO jest droższe, a tym samym wpływa również na cenę i jakość produktu.

2. UREGULOWANIA ZNAKOWANIA PRODUKTÓW „bez GMO” W PAŃSTWACH EUROPEJSKICH

Unia Europejska nie reguluje w sposób jednolity oraz powszechny kwestii znakowania żywności wolnej od GMO. Każde państwo indywidualnie podchodzi do tego zagadnienia. Państwa członkowskie regulują znakowanie żywności bez GMO poprzez prawodawstwo wewnętrzne, krajowe. Oprócz tego powstają także różnego rodzaju prywatne systemy znakowania.

Państwo, które jest prekursorem w znakowaniu żywności bez GMO to Austria. Znakowanie żywności było w Austrii efektem nacisku społecznego, oddolnego ruchu, który rozpoczął się już w połowie lat 90. ubiegłego wieku. Coraz większy rozwój inżynierii genetycznej, upraw i żywności modyfikowanych genetycznie oraz ich nie do końca zbadany wpływ na zdrowie człowieka spowodowały, iż społeczeństwo zorganizowało się i zgłosiło inicjatywę przeprowadzenia referendum dotyczącego inżynierii genetycznej. Referendum odbyło się w 1997 roku, wzięło w nim udział około 1,2 miliona obywateli, którzy opowiedzieli się za wykluczeniem GMO z rolnictwa oraz produkcji żywności. Referendum stało się początkiem debaty publicznej związanej nie tylko ze znakowaniem produktów wolnych od GMO, ale również dotyczącej możliwości uprawy oraz dostępności organizmów modyfikowanych genetycznie. Opinia publiczna oraz przeprowadzone referendum skutecznie wpłynęły na austriacki rząd, który podjął prace w celu wyeliminowania inżynierii genetycznej

z gospodarki rolnej oraz produkcji artykułów spożywczych. W ten sposób Austria jako pierwszy europejski kraj wprowadziła powszechny, uporządkowany i jednolity system oznaczania produktów bez GMO. Znakowanie znakiem „Ohne Gentechnik hergestellt” opiera się na spójnym prawodawstwie, które poprzez ścisłe wymogi dotyczące certyfikacji producenta, który musi prowadzić system własnej kontroli i podlega obowiązkowemu monitoringowi, daje konsumentom pewność i bezpieczeństwo, że żywność, którą kupują rzeczywiście jest wolna od GMO.

System znakowania żywności wolnej od GMO w Niemczech w porównaniu z systemem austriackim jest bardziej przejrzysty i przystępny dla producentów. Jednakże ustawodawstwo niemieckie zaostrza przepisy unijne, wprowadzając surowsze zasady w zakresie tzw. ilości śladowych GMO w paszach używanych w hodowli zwierząt oraz maksymalnie dopuszczalnego okresu czasu stosowania pasz z GMO w hodowli zwierząt. Niemiecki ustawodawca stoi na stanowisku, iż konsument powinien być w pełni przekonany, że kupowany przez niego produkt jest wolny (maksymalny limit to 0,1%) od składników GMO w całym łańcuchu produkcyjnym (od hodowli po przetwórstwo). Za kontrolę żywności oraz jej znakowanie odpowiedzialność ponoszą odpowiednie urzędy krajów federalnych. Poza tym producenci muszą wykazać się świadectwami z badań w celu sprawdzenia warunków znakowania.

Również ustawodawstwo francuskie cechuje się większym rygoryzmem niż przepisy unijne. Żywność może zostać oznaczona znakiem „sans OGM”, gdy jej składniki nie były modyfikowane genetycznie lub pochodzą z surowców zawierających poniżej 0,1% GMO, przy założeniu, że jest to obecność przypadkowa lub technicznie nieunikniona. Nie jest ponadto możliwe znakowanie jako wolne od GMO w przypadku, gdy składniki pochodzą z roślin, których odmiany GMO nie są w obrocie.

Całość przepisów państw, które znakują żywność wolną od GMO, stanowi odpowiedź na oczekiwania obywateli, którzy chcą być właściwie poinformowani oraz realizować swoje prawo do rzetelnej informacji na temat żywności, którą kupują i którą spożywają. Jest to prawo każdego konsumenta, czyli nas wszystkich.

3. PROPONOWANE ZMIANY I PRZEWIDYWANE SKUTKI

Projekt ustawy zakłada wprowadzenie dodatkowego Rozdziału 6a do działu II ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia dotyczącego znakowania produktów znakiem „wolne od GMO”. Podstawowym założeniem ustawy jest normatywne uregulowanie wymogów dotyczących możliwości umieszczania w oznakowaniu produktów żywnościowych określenia „wolne od GMO”. W projekcie ustawy określony został zakres podmiotowy i przedmiotowy oraz przesłanki, które muszą być spełnione przez producenta lub podmiot wprowadzający produkt do obrotu, aby mogli oni umieszczać na produktach oznakowanie „wolne od GMO”.

Podstawowe założenia projektu ustawy:

- określenie pojęć: „produkcja wolna od GMO”, „wolne od GMO”, „wyprodukowane z zastosowaniem GMO”, „wyprodukowane z zastosowaniem GMO”;
- zasady jakim musi odpowiadać produkt, aby mógł być oznaczony znakiem „wolne od GMO”;
- zasady oznaczania produktów wolnych od GMO w produkcji żywności i ich oznakowania;
- określenie kręgu podmiotów, które mogą ubiegać się o oznaczenie produktów „wolnych od GMO”;
- określenie wymagań jakie zobowiązany jest spełnić zakład przetwórczy,
- usystematyzowanie listy z jakich składników może być wytworzony produkt pochodzenia zwierzęcego;
- stworzenie listy produktów zwierzęcych pochodzenia rolniczego dopuszczonych do produkcji żywności;
- określenie odpowiednich zasad stosowanych przy chowie i hodowli zwierząt, wolnych od GMO;
- określenie listy środków i substancji dopuszczonych do produkcji żywności wolnej od GMO;
- określenie podmiotów odpowiedzialnych za sprawowanie kontroli nad poprawnością produkcji żywności wolnej od GMO;
- określenie zasad właściwego etykietowania i reklamy produktów;
- określenie niedozwolonych oznaczeń w tym również terminów stosowanych w znakach towarowych;
- określenie grup eksperckich odpowiedzialnych za wsparcie Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.

Podstawowym założeniem było określenie jasnych i przejrzystych reguł znakowania żywności ze względu na sposób jej produkcji jak i użyte przy produkcji składniki, aby konsument dokonujący zakupu produktu miał możliwość świadomego wyboru.

Proponowane zmiany ustawowe mają na celu wprowadzenie szczegółowych zasad oznaczania żywności, przy produkcji której nie użyto składników z zawartością GMO, lub przy produkcji w której nie doszło do kontaktu z produktem, co do którego nie potwierdzono, że jest wolny od GMO.

Podstawowym pojęciem wprowadzonym przez ustawę jest „produkcja wolna od GMO”. Pojęcie to zostało wprowadzone w celu zdefiniowania produkcji oraz przetwarzania, przy której na wszystkich etapach przestrzegano szczegółowych reguł oraz zasad postępowania. Niezwykle ważnym pojęciem wprowadzonym w projekcie ustawy jest „wolne od GMO”. Przez pojęcie to należy rozumieć wszelkie produkty, które na wszystkich etapach produkcji nie miały kontaktu z „produktami GMO”. Zastosowana w ustawie definicja pojęcia „wyprodukowane z GMO” została zaczerpnięta z rozporządzenia nr 1829/2003. Wprowadzenie takich przepisów w ustawie ma za zadanie zwiększenia świadomości wśród konsumentów finalnych. Zmiana ta sprawi, że decyzje podejmowane przez nich przy zakupie konkretnego produktu będą podejmowane świadomie, nie tylko w oparciu o logo producenta czy też kolor opakowania produktu, ale także w oparciu o czynniki merytoryczne, takie jak np. szczegółowy skład produktu, informacja na temat zawartości środków o nie do końca znanym i przebadanym wpływie na organizm ludzki. Jednym z kolejnych pojęć jakie zostały wprowadzone do słowniczka ustawowego jest pojęcie „wyprodukowane z zastosowaniem GMO”, które oznacza taki produkt, przy produkcji którego dopuszczono stosowanie organizmu genetycznie modyfikowanego jako ostatniego organizmu żywego w trakcie całego procesu produkcji natomiast nie składających się lub nie wyprodukowanych z GMO.

Zasadniczym celem niniejszej ustawy jest wypracowanie konkretnych zasad znakowania produktów „wolne od GMO”. Aby konkretny produkt mógł zostać oznaczony znakiem wolne od GMO, musi spełnić szereg wymagań, nałożonych na producenta niniejszą ustawą. Tak szczegółowe określenie zasad przyznawania oznaczeń „wolne od GMO” pozwoli na wykluczenie sytuacji, w których oznaczanie produktów znakiem byłoby nadużywane i prowadziłyby do sytuacji, kiedy produkt nie należycie przebadany i niesprawdzony oznaczono by znakiem, który faktycznie mu nie przysługuje, ze względu na niespełnienie warunków jakościowych i formalnych związanych z przyznawaniem oznaczeń „bezpiecznej żywności”.

Kolejnym celem jaki jest realizowany niniejszą ustawą jest ograniczenie użycia w produkcji zwierzęcej pasz wyprodukowanych z roślin GMO. Hodowcy, którzy karmią swoje zwierzęta paszami,

których głównym składnikiem są białka wyprodukowane na bazie GMO będą mieli ograniczone możliwości otrzymania świadectwa potwierdzającego produkcję „wolną od GMO”. Brak świadectwa z kolei dyskwalifikuje ich jako dostawców dla zakładu przetwórczego i producentów produktów „wolnych od GMO”. Ograniczenie takie będzie w pewien sposób motywować producentów m.in. trzody chlewnej czy drobiu, którzy ze względu na chęć uzyskania zgody na znakowanie ich produktów znakiem „wolne od GMO” zdecydują się na wprowadzenie alternatywnych pasz dla zwierząt tym razem nie zawierających w swoim składzie GMO. W konsekwencji tych działań konsument dokonujący zakupu będzie miał realną możliwość doboru żywności zgodnie z własnym przekonaniem, a co najważniejsze w pełnej świadomości składu żywności, którą spożywa. Przejrzyste reguły i zasady przyznawania oznaczeń „wolne od GMO” będą łatwiejsze do spełnienia dla producentów jak również będą dawały rękojmię świadcząca o wysokiej jakości produktu dla konsumenta.

Zgodnie

z nowymi zapisami ustawowymi dodatki paszowe i substancje paszowe w przetwórstwie pasz stosowane w produkcji nie mogą być GMO, nie mogą składać się z GMO, nie mogą zawierać żadnych GMO oraz nie mogą być wyprodukowane z GMO. Projekt ustawy reguluje dodatkowo zasady przyznawania oznaczeń „wolne od GMO” jakie muszą spełnić hodowcy, chcący ubiegać się o przyznanie im takiego oznaczenia.

Jednym z założeń ustawy jest możliwość dopuszczania do obrotu w wyjątkowych sytuacjach m.in. kiedy nie ma możliwości wyprodukowania w środowisku wolnym od GMO witamin niezbędnych do zapewnienia odpowiedniego stanu zdrowia i dobrostanu zwierząt. W takich przypadkach Główny Inspektor Sanitarny we współpracy z Grupą Ekspertów, w drodze decyzji administracyjnej ma prawo zezwolić na dopuszczenie do obrotu witamin, jeżeli można wykazać, że nie są one dostępne na rynku w ramach produkcji wolnej od GMO. Podobne przypadki odstępstw od szczegółowych zapisów ustawy występują w zakresie dopuszczenia do obrotu takich produktów jak: dodatki do żywności, środki ułatwiające przetwórstwo, środki zapachowe oraz enzymy jak również aminokwasy i inne mikroelementy. Jednak, aby mogło to nastąpić, muszą zostać spełnione ustawowo określone przesłanki.

Kolejnym zagadnieniem regulowanym niniejszą ustawą jest ściśle wyliczenie kręgu podmiotów, które mogą ubiegać się o oznaczenie ich produktu „wolne od GMO”. Powyższa ustawa określa wymagania jakie musi spełnić producent rolny, przedsiębiorca, zakład przetwórczy w celu uzyskania prawa do oznaczania swojego produktu hasłem i znakiem graficznym „wolne od GMO”.

W celu wyeliminowania przypadków, kiedy podmioty nie posiadające odpowiednich zezwoleń będą oznaczać swoje produkty logo „wolne od GMO” wprowadzono sankcje karne. Możliwość posługiwania się tym logo można nabyć jedynie w przypadku spełnienia ściśle określonych wymagań. Taka regulacja ma za zadanie ograniczyć przypadki kiedy nieprzebadana żywność będzie oznaczana logo „wolne od GMO”. Logo „wolne od GMO” jest bowiem zarezerwowane jedynie dla produktów, które przeszły odpowiednie procedury i co do których istnieje pewność, że zostały one wyprodukowane bez użycia GMO oraz w środowisku wolnym od GMO. Ma to na celu zapewnienie konsumentowi pewności, co do składu zakupionego przez niego produktu. Sankcje karne mają skutecznie zniechęcić nieuczciwych producentów do stosowania oznaczeń, w tym terminów stosowanych w znakach towarowych, jak również w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy, które mogłyby wprowadzać w błąd konsumentów lub użytkowników poprzez, sugerowanie, że dany produkt lub składniki użyte do jego produkcji spełniają zasady produkcji „wolnej od GMO”. Wprowadzenie odpowiednich sankcji karnych jest zatem konieczne, aby skutecznie egzekwować prawa dotyczące znakowania żywności wolnej od GMO.

Akty wykonawcze, o których mowa w art. 26h ust. 7, art. 26l oraz art. 26n projektu winny być wydane kolejno:

- z uwzględnieniem faktycznego kosztu związanego z przyznaniem certyfikatu przez jednostkę certyfikującą oraz celu gospodarczego przyznania tego certyfikatu;
- z uwzględnieniem zapewnienia odpowiednio identyfikowanych dowodów potwierdzających spełnienie wymogów dotyczących produkcji wolnej od GMO oraz możliwości ich kontroli przez jednostkę certyfikującą;
- z uwzględnieniem tego, aby przedmiotowe logo było dla odbiorców czytelne i komunikatywne.

Projekt zawiera również delegację ustawową do wydania właściwych rozporządzeń przez ministra właściwego do spraw rolnictwa. Minister właściwy do spraw rolnictwa będzie określał w drodze rozporządzenia, corocznie koszt przyznania certyfikatu przez jednostkę certyfikującą mając na uwadze faktyczny koszt związany z wystawieniem certyfikatu oraz jego cel gospodarczy. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi również w drodze rozporządzenia, wykaz dokumentów jakie powinien posiadać podmiot, który wprowadza na rynek produkty zgodne z wymogami określonymi w projektowanym Rozdziale 6a Działu II niniejszej ustawy, mając na uwadze zapewnienie odpowiednio identyfikowanych dowodów potwierdzających spełnienie wymogów dotyczących produkcji wolnej od GMO oraz możliwość ich kontroli przez jednostkę certyfikującą.

Rozporządzenia ministra właściwego do spraw rolnictwa wymaga również określenie szczegółowych kryteriów w odniesieniu do prezentacji składników, wielkości i projektu logo produkcji wolnej od GMO przy uwzględnieniu czytelności i komunikatywności logo. Ze względu na możliwość częstej zmiany wysokości kosztów, która zależna jest od wielu różnych czynników oraz szczegółowości kwestii wykazu dokumentów jakie powinien posiadać podmiot, który wprowadza na rynek produkty czy kwestii określenia logo konieczne jest uregulowanie powyższej materii w akcie wykonawczym do ustawy, nie zaś w samej ustawie.

Autorzy projektu proponują tzw. klauzulę zachodzącego słońca (z ang. *sunset clause*) obligującą władzę wykonawczą do dokonania ewaluacji systemu znakowania żywności wolnej od GMO, która stanowiłaby cenną analizę służącą ewentualnym ponownemu wprowadzeniu ustawy.

Projekt przewiduje obowiązek złożenia sprawozdania Sejmowi przez ministra właściwego do spraw rolnictwa z wykonania niniejszej ustawy w celu weryfikacji popularności przedstawionych rozwiązań wśród konsumentów i przedsiębiorców. Zdaniem projektodawców, przewidziany w projekcie prawie trzyletni okres obowiązywania ustawy jest wystarczający do dokonania analizy funkcjonowania

i popularności proponowanej regulacji. Minister właściwy do spraw rolnictwa sporządzi sprawozdanie w oparciu o wszelkie protokoły i dane przekazywane mu przez jednostki certyfikujące i inne organy związane z procesem wydawania certyfikatów, a także nadzorem, kontrolą, audytem tych postępowań i stosowania przepisów niniejszego projektu. Sprawozdanie obejmować ma w szczególności informacje dotyczące liczby podmiotów, które wniosły o przyznanie oznaczenia produktu wolnego od GMO, liczby podmiotów które uzyskały taki certyfikat, rodzaju i ilości produktów oznaczonych jako wolne od GMO, tendencji korzystania z możliwości uzyskania certyfikatu w ujęciu kwartalnym, wyników przeprowadzonych kontroli, inspekcji i audytów oraz kosztów wydania takiego certyfikatu.

4. WPLYW NA SEKTOR FINANSÓW PUBLICZNYCH

Proponowana przedmiotowym projektem zmiana nowe zadania, które nie mieszczą się w dotychczasowych zadaniach inspekcji, o których mowa w art. 17 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. Projektodawcy spieszą z wyjaśnieniem, że skutki finansowe wykonania tej ustawy oceniane są na około 72 tys. zł bowiem nałożone tą ustawą

zadania wiązać się będą z koniecznością utworzenia w każdym województwie w Inspekcji Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych odpowiedniego stanowiska. Mając na względzie średnie miesięczne wynagrodzenie, Budżet Państwa poniesie koszt około 72 tys. zł, co w całości może być sfinansowane np. ze środków pozyskanych wskutek zlikwidowania gabinetów politycznych.

5. ZGODNOŚĆ Z PRAWEM UNII EUROPEJSKIEJ

Projekt ustawy jest objęty prawem Unii Europejskiej i jest z tym prawem zgodny.

Warszawa, 27 października 2016 r.

BAS-WAPEiM-2246/16

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Jarosław Sachajko)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy przewiduje zmianę art. 3 ust. 3 oraz dodanie rozdziału 6a i artykułów 105 – 107¹ w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2015 r. poz. 594, ze zmianami; dalej: ustawa). Projekt zakłada wprowadzenie regulacji, umożliwiającej umieszczanie na oznakowaniu produktów żywnościowych określenia „wolne od GMO”, wprowadza do ustawy nowe definicje (m.in. „wolne od GMO”, „produkcja wolna od GMO”), określa przesłanki, które muszą być spełnione, aby dany podmiot mógł umieszczać na produktach oznakowanie: „wolne od GMO” oraz kompetencje organów w zakresie regulacji projektu. Projekt zawiera przepisy przejściowe.

Proponowana ustawa ma wejść w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia. Jednocześnie projektodawcy zakładają, że ustawa ta utraci moc po upływie trzech lat od dnia wejścia w życie.

¹ W ustawie o bezpieczeństwie żywności i żywienia są już jednostki redakcyjne oznaczone jako artykuły 105, 106 i 107. Przepisy te są zamieszczone w rozdziale 1 działu IX, zawierającym zmiany w przepisach obowiązujących. Proponowane „dodawane” artykuły 105 – 107 powinny być zamieszczone w dziale VIII, zawierającym przepisy karne i kary pieniężne.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Odnosząc się do treści projektu należy wskazać następujące przepisy prawa UE:

- przepisy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE) ustanawiające swobodę przepływu towarów, w szczególności art. 34 TfUE, zakazujący stosowania ograniczeń ilościowych oraz środków o skutku równoważnym między państwami członkowskimi,

- rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz. Urz. UE L 268 z 18.10.2003, str. 1, ze zmianami), dalej: rozporządzenie (WE) nr 1829/2003,

- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 18, ze zmianami), dalej: rozporządzenie (WE) nr 1169/2011,

- dyrektywę (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. UE L 241 z 17.9.2015, str. 1), dalej: dyrektywa (UE) 2015/1535.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Projekt zakłada wprowadzenie regulacji umożliwiającej producentowi i przetwórcy umieszczanie oznaczeń produktu o treści „wolne od GMO”, pod warunkiem, że producent (przetwórcą) spełnia określone w proponowanej regulacji wymogi dotyczące produkcji (przetwarzania) oraz uzyska certyfikat przyznający „oznaczenie produktu wolnego od GMO”.

Kwestie związane ze stosowaniem GMO do użytku spożywczego, żywności zawierającej lub składającej się z GMO oraz żywności wyprodukowanej lub zawierającej składniki wyprodukowane z GMO reguluje rozporządzenie (WE) nr 1829/2003. Rozporządzenie to ma na celu ustanowienie: 1) podstawy zapewniania wysokiego poziomu ochrony życia i zdrowia ludzkiego, zdrowia i dobrego stanu zwierząt, środowiska naturalnego i interesów konsumenta w związku z genetycznie zmodyfikowaną żywnością i paszą, przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego, 2) wspólnotowych procedur zatwierdzania i nadzoru genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy oraz 3) przepisów dotyczących etykietowania

genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy. Przepisy projektu odwołują się do terminologii rozporządzenia („żywność genetycznie zmodyfikowana”, „wyprodukowane z GMO”), jednak materialnie nie wchodzą w zakres regulacji rozporządzenia. Rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 nie odnosi się do kwestii ewentualnego wprowadzenia oznaczenia produktu jako produktu „wolnego od GMO”.

Przepisy projektu dotyczące umieszczania oznaczeń produktu o treści „wolne od GMO” należy ocenić z punktu widzenia zgodności z rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011, określającym unijne zasady przekazywania konsumentom informacji na temat żywności. Z treści tego rozporządzenia wynika, że co do zasady produkt może mieć dodatkowe (poza obowiązkowym) oznaczenie. Przede wszystkim, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta. Zgodnie z art. 36 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 informacje na temat żywności przekazywane na zasadzie dobrowolności nie mogą wprowadzać konsumenta w błąd, nie mogą być niejednoznaczne ani dezorientować konsumenta, muszą być, w stosownych przypadkach, oparte na odpowiednich danych naukowych. Ponadto, zgodnie z art. 37 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, dobrowolne informacje na temat żywności nie mogą być prezentowane ze szkodą dla przestrzeni dostępnej do prezentacji obowiązkowych informacji na temat żywności.

Należy stwierdzić, że co do zasady wprowadzenie możliwości dobrowolnego umieszczania oznaczenia produktu o treści „wolne od GMO”, pod warunkiem spełnienia określonych wymagań odnoszących się do produkcji żywności, nie narusza prawa UE.

3.2. Z proponowanego art. 26m ustawy oraz art. 3 i art. 4 projektu² wynika zakaz wprowadzania do obrotu produktów oznaczonych jako wolne od GMO, o ile nie zostały wyprodukowane zgodnie z zasadami produkcji wolnej od GMO, to jest w procesie produkcji, w którym przestrzega się wymogów określonych w przepisach proponowanego Rozdziału 6a Działu II ustawy na wszystkich etapach produkcji i przetwarzania. Zgodnie z proponowanym art. 26m ust. 5 ustawy oznaczenia produktu jako wolnego od GMO nie są stosowane na terenie Rzeczypospolitej Polskiej i w żadnym języku w oznakowaniu, reklamie i dokumentach handlowych produktu, który nie spełnia wymogów wymienionych w proponowanym Rozdziale 6a Działu II

² Artykuły 3 i 4 projektu zawierają postanowienia przejściowe. Zgodnie z art. 3 projektu „produkty, które nie zostały wyprodukowane zgodnie z zasadami produkcji wolnej od GMO, a zawierają terminy stosowane w znakach towarowych, jak również w zakresie etykietowania sugerujące, że są wolne od GMO, mogą być sprzedawane aż do ich wyczerpania”. Zgodnie z art. 4 projektu „reklama produktu, który nie został wyprodukowany zgodnie z zasadami o których mowa w Rozdziale 6a ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, sugerująca, że jest on wolny od GMO, musi być wycofana najpóźniej w dniu wejścia ustawy w życie”.

ustawy. Oznacza to, że produkty pochodzące z innych państw członkowskich UE, oznaczone zgodnie z przepisami tych państw jako wolne GMO lub pochodzące z produkcji wolnej od GMO, nie będą mogły być w Polsce wprowadzone do obrotu oraz reklamowane. Produkty te musiałyby przejść procedurę przyznania oznaczenia produktu wolnego od GMO, określoną w proponowanych przepisach Rozdziału 6a Działu II ustawy.

Przepisy te należy ocenić z punktu widzenia zgodności z traktatową zasadą swobody przepływu towarów. Artykuł 34 TfUE zakazuje ograniczeń ilościowych w przywozie oraz wszelkich środków o skutku równoważnym między państwami członkowskimi. Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) wynika, że art. 34 TfUE zakazując pomiędzy państwami członkowskimi środków równoważnych z ilościowymi ograniczeniami w przywozie, obejmuje każdy przepis krajowy, który mógłby bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie stanowić przeszkodę w handlu wewnątrzspółnotowym (formuła *Dassonville*).³ W wyroku w sprawie *Cassis de Dijon* TSUE wprowadził ponadto zasadę, że każdy produkt zgodnie z prawem wytworzony i wprowadzony do obrotu w jednym z państw członkowskich powinien zostać dopuszczony do obrotu w każdym innym państwie członkowskim.⁴ Sformułowana w wyroku w sprawie *Cassis de Dijon* i stale rozwijana w późniejszych orzecznictwie TSUE zasada wzajemnego uznania ma zastosowanie również w sytuacji, gdy nie istnieją unijne środki harmonizacji (przepisy prawa pochodnego UE). Także w tym przypadku państwa członkowskie mają obowiązek dopuszczenia do obrotu towarów wyprodukowanych zgodnie z prawem i będących w obrocie w innym państwie członkowskim. Zgodnie z wyjaśnieniami Komisji Europejskiej zasada wzajemnego uznania zapewnia swobodny przepływ towarów bez konieczności harmonizowania prawodawstwa poszczególnych państw członkowskich, Sprzedaż produktu legalnie wyprodukowanego w jednym państwie członkowskim nie może być więc zakazana w innym państwie członkowskim, nawet jeśli przepisy techniczne lub jakościowe różnią się od przepisów obejmujących ich własne produkty. TfUE dopuszcza stosowanie zakazów lub ograniczeń przywozowych, wywozowych lub tranzytowych, jeżeli są one uzasadnione względami moralności publicznej, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi i zwierząt lub ochrony roślin, ochrony narodowych dóbr kultury o wartości artystycznej,

³ Wyroki: z 11 lipca 1974 r. w sprawie 8/74 *Dassonville*, ECR 1974, str. 837, pkt 5, z 12 marca 1987 r. w sprawie 178/84 *Komisja przeciwko Niemcom*, ECR 1987, str. 1227, pkt 27, z 19 czerwca 2003 r. w sprawie C-420/01 *Komisja przeciwko Włochom*, ECR 2003, str. I-6445, pkt 25, z dnia 5 marca 2009 r. w sprawie C-88/07 *Komisja przeciwko Hiszpanii*, Zb. Orz. 2009, str. I-1353, pkt 82 oraz z 11 września 2014 r. w sprawach połączonych C-204/12 do C-208/12 *Essent Belgium NV* (dotychczas nieopublikowany w Zb. Orz.), pkt 77.

⁴ Wyrok Trybunału z 20 lutego 1979 r. w sprawie 120/78 *Rewe-Zentral AG przeciwko Bundesmonopolverwaltung für Branntwein (Cassis de Dijon)*, ECR 1979, str. 649, pkt 14.

historycznej lub archeologicznej, bądź ochrony własności przemysłowej i handlowej (art. 36 TfUE).

Proponowane przepisy projektu ani załączone do niego uzasadnienie nie powołują się na względy wymienione w art. 36 TfUE, które dopuszczają wprowadzenia zakazów lub ograniczeń swobody przepływu towarów. Zakazy przewidziane w proponowanych art. 26m ustawy oraz art. 3 i 4 projektu nie są dopuszczalne w świetle art. 36 TfUE. Proponowana regulacja stanowi naruszenie zasady swobodnego przepływu towarów, o której mowa w art. 34 TfUE.

3.3. Z uwagi na treść projektu należy uwzględnić obowiązki notyfikacyjne wynikające z dyrektywy (UE) 2015/1535. Dyrektywa ta ma na celu wspieranie funkcjonowania rynku wewnętrznego. Służy temu procedura notyfikacyjna umożliwiającą zapewnienie przejrzystości w zakresie krajowych inicjatyw dotyczących wprowadzania norm i przepisów technicznych. Państwa członkowskie zobowiązane są niezwłocznie przekazać Komisji Europejskiej wszelkie projekty przepisów technicznych, z wyjątkiem tych, które w pełni stanowią transpozycję normy międzynarodowej lub europejskiej (art. 5 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy (UE) 2015/1535).

Obowiązek notyfikacyjny ma na celu umożliwienie Komisji Europejskiej i innym państwom członkowskim UE wyrażenie opinii, czy projektowany przepis może utrudnić handel lub, w stosunku do zasad dotyczących usług, swobodę przepływu usług lub swobodę przedsiębiorczości podmiotów gospodarczych w dziedzinie usług (art. 5 ust. 1 akapit szósty dyrektywy). Obowiązek notyfikacyjny połączony jest z obowiązkiem państwa odroczenia przyjęcia projektu przepisu technicznego. Okres wstrzymania może być różny, jednak zasadniczo nie może być krótszy niż trzy miesiące (art. 6 dyrektywy (UE) 2015/1535).

Zgodnie z projektem każdy podmiot, który zamierza wprowadzić do obrotu produkt z oznaczeniem „wolne od GMO” lub podobnym musi spełnić wymogi określone w przepisach proponowanego Rozdziału 6a Działu II ustawy. Projekt ustawy zawiera więc przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/1535. Konieczne jest przeprowadzenie procedury notyfikacyjnej zgodnie z wymogami dyrektywy (UE) 2015/1535. Notyfikacja Komisji Europejskiej odbywa się za pośrednictwem ministra właściwego do spraw gospodarki, który jest koordynatorem krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (zob. § 1 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych; Dz. U. Nr 239, poz. 2039, ze zmianami)⁵.

⁵ Zgodnie z pismem przedstawiciela wnioskodawców projektu, z dnia 26 września 2016 r., skierowanym do Marszałka Sejmu RP, projektodawcy wystąpili o skierowanie do Koordynatora Krajowego Systemu Notyfikacji Norm i Aktów Prawnych – Ministra Rozwoju wniosku o wszczęcie procedury notyfikacyjnej.

Projekt zawiera również przepisy objęte rozporządzeniem (WE) nr 1169/2011, dotyczące informacji na temat żywności, których państwo członkowskie może wymagać w odniesieniu do szczególnych rodzajów lub kategorii środków spożywczych, o ile jest to uzasadnione ochroną konsumentów. Zgodnie z art. 45 w związku z art. 39 rozporządzenia (WE) nr 1169/2011 państwo członkowskie, które uznaje za konieczne przyjęcie nowego prawodawstwa dotyczącego informacji na temat żywności, zawiadamia wcześniej Komisję Europejską i inne państwa członkowskie o planowanych przepisach i podaje powody, które je uzasadniają. Państwo członkowskie może przyjąć planowane przepisy po upływie trzech miesięcy od takiego zawiadomienia, o ile nie otrzymało od Komisji Europejskiej negatywnej opinii. W odniesieniu do przepisów projektu ustawy podlegających procedurze notyfikacji na podstawie art. 45 rozporządzenia (WE) nr 1169/2011 nie ma zastosowania tryb notyfikacji przewidziany w dyrektywie (UE) 2015/1535.

4. Konkluzja

4.1. Przewidziana w projekcie ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia możliwość dobrowolnego umieszczania oznaczenia produktu o treści „wolne od GMO” co do zasady nie narusza prawa UE.

4.2. Proponowany artykuł 26m ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia oraz artykuły 3 i 4 projektu są niezgodne z prawem UE.

4.3. Projekt podlega notyfikacji zgodnie z wymogami dyrektywy 2015/1535. Notyfikacja Komisji Europejskiej odbywa się za pośrednictwem ministra właściwego do spraw gospodarki, który jest koordynatorem krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych zgodnie z § 1 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Projekt ustawy podlega procedurze notyfikacji także na podstawie art. 45 rozporządzenia (WE) nr 1169/2011.

Akceptował:
Dyrektor
Biura Analiz Sejmowych
M. Warciński
Michał Warciński

Warszawa, 27 października 2016 r.

BAS-WAPEiM-2247/16

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Jarosław Sachajko) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt ustawy przewiduje zmianę art. 3 ust. 3 oraz dodanie rozdziału 6a i artykułów 105 – 107¹ w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2015 r. poz. 594 oraz poz. 1893; dalej: ustawa). Projekt zakłada wprowadzenie regulacji, umożliwiającej umieszczanie na oznakowaniu produktów żywnościowych określenia „wolne od GMO”, wprowadza do ustawy nowe definicje (m.in. „wolne od GMO”, „produkcja wolna od GMO”), określa przesłanki, które muszą być spełnione, aby dany podmiot mógł umieszczać na produktach oznakowanie: „wolne od GMO” oraz kompetencje organów w zakresie regulacji projektu. Projekt zawiera przepisy przejściowe.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

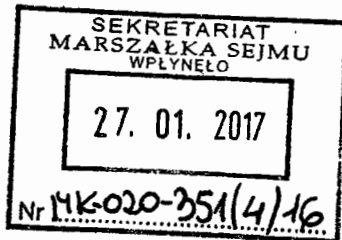
¹ W ustawie o bezpieczeństwie żywności i żywienia są już jednostki redakcyjne oznaczone jako artykuły 105, 106 i 107. Przepisy te są zamieszczone w rozdziale 1 działu IX, zawierającym zmiany w przepisach obowiązujących. Proponowane „dodawane” artykuły 105 – 107 powinny być zamieszczone w dziale VIII, zawierającym przepisy karne i kary pieniężne.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia
nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Akceptował:
Dyrektor
Biura Analiz Sejmowych
M. Warciński
Michał Warciński

Warszawa, 27 stycznia 2017 r.

Szanowny Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 36 ust. 1a Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, w imieniu wnioskodawców, wnoszę autopoprawkę do poselskiego projektu ustawy

- o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

Posel Jarosław Sachajko

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Sachajko', written over a faint, illegible stamp.

**Autopoprawka do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy
o bezpieczeństwie żywności i żywienia**

1) W art. 1 w pkt 2 w zakresie art. 26m po ust. 8 dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. Przepisów niniejszego artykułu nie stosuje się do produktów pochodzących z innych niż Rzeczypospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej, oznaczonych zgodnie z przepisami tych państw jako wolne od GMO lub pochodzące z produkcji wolnej od GMO.”

2) W art. 3 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Ust. 1, nie stosuje się do produktów pochodzących z innych niż Rzeczypospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej, oznaczonych zgodnie z przepisami tych państw jako wolne od GMO lub pochodzące z produkcji wolnej od GMO.”

3) W art. 4 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Ust. 1, nie stosuje się do produktów pochodzących z innych niż Rzeczypospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej, oznaczonych zgodnie z przepisami tych państw jako wolne od GMO lub pochodzące z produkcji wolnej od GMO.”

Uzasadnienie

Celem autopoprawki jest wyeliminowanie niezgodności dotychczasowych przepisów art. 26m, art. 3 oraz art. 4 z prawem Unii Europejskiej. Z powyższych przepisów projektu ustawy wynikał brak możliwości wprowadzania do obrotu produktów oznaczonych jako wolne od GMO, jeżeli nie zostały wyprodukowane zgodnie z zasadami produkcji wolnej od GMO, tj. określonej w proponowanym Rozdziale 6a Działu II na wszystkich etapach produkcji i przetwarzania. Oznaczało to, że produkty pochodzące z innych państw członkowskich Unii Europejskiej, oznaczone w tych państwach jako wolne od GMO lub pochodzące z produkcji wolnej od GMO, nie mogłyby być w Polsce wprowadzane do obrotu oraz reklamowane, ponieważ musiałyby przejść w Polsce procedurę przyznania oznaczenia produktu wolnego od GMO, określoną w przepisach Rozdziału 6a Działu II ustawy. Obowiązek taki byłby niezgodny z traktatową zasadą swobody przepływu towarów. Zgodnie z art. 34 TFUE zakazane są ograniczenia ilościowe w przywozie oraz wszelkie środki o skutku równoważnym między państwami członkowskimi. Ponadto z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wynika, że art. 34 TFUE zakazujący pomiędzy państwami członkowskimi środków równoważnych z ilościowymi ograniczeniami w przywozie, obejmuje każdy przepis krajowy, który mógłby bezpośrednio, pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie stanowić przeszkodę w handlu wewnątrzspółnotowym.

W związku z powyższym konieczne jest dostosowanie dotychczasowego brzmienia proponowanych przepisów w sposób zgodny z prawem Unii Europejskiej. W tym celu proponuje się dodać przepisy, które stanowią, iż art. 26m, art. 3 oraz art. 4 nie stosuje się do produktów pochodzących z innych niż Rzeczypospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej, oznaczonych zgodnie z przepisami tych państw jako wolne od GMO lub pochodzące z produkcji wolnej od GMO, co pozwoli na swobodny import produktów oznaczonych w ten sposób z państw członkowskich, bez konieczności przechodzenia procedury przyznania oznaczenia produktu wolnego od GMO, określoną w przepisach Rozdziału 6a Działu II ustawy.

Warszawa, 7 lutego 2017 r.

BAS-WAPEiM-188/17

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Jarosław Sachajko) w wersji uwzględniającej autopoprawkę z dnia 27 stycznia 2017 r.

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy przewiduje zmianę art. 3 ust. 3 oraz dodanie rozdziału 6a i artykułów 105 – 107¹ w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2015 r. poz. 594, ze zmianami; dalej: ustawa). Projekt zakłada wprowadzenie regulacji, umożliwiającej umieszczanie na oznakowaniu produktów żywnościowych określenia „wolne od GMO”, wprowadza do ustawy nowe definicje (m.in. „wolne od GMO”, „produkcja wolna od GMO”), określa przesłanki, które muszą być spełnione, aby dany podmiot mógł umieszczać na produktach oznakowanie: „wolne od GMO” oraz kompetencje organów w zakresie regulacji projektu. Projekt zawiera przepisy przejściowe.

¹ W ustawie o bezpieczeństwie żywności i żywienia są już jednostki redakcyjne oznaczone jako artykuły 105, 106 i 107. Przepisy te są zamieszczone w rozdziale 1 działu IX, zawierającym zmiany w przepisach obowiązujących. Proponowane „dodawane” artykuły 105 – 107 powinny być zamieszczone w dziale VIII, zawierającym przepisy karne i kary pieniężne.

Proponowana ustawa ma wejść w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia. Jednocześnie projektodawcy zakładają, że ustawa ta utraci moc po upływie trzech lat od dnia wejścia w życie.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Odnosząc się do treści projektu należy wskazać następujące przepisy prawa UE:

- przepisy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE) ustanawiające swobodę przepływu towarów, w szczególności art. 34 TfUE, zakazujący stosowania ograniczeń ilościowych oraz środków o skutku równoważnym między państwami członkowskimi,

- rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz. Urz. UE L 268 z 18.10.2003, str. 1, ze zmianami), dalej: rozporządzenie (WE) nr 1829/2003,

- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 18, ze zmianami), dalej: rozporządzenie (WE) nr 1169/2011,

- dyrektywę (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. UE L 241 z 17.9.2015, str. 1), dalej: dyrektywa (UE) 2015/1535.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Projekt zakłada wprowadzenie regulacji umożliwiającej producentowi i przetwórcy umieszczanie oznaczeń produktu o treści „wolne od GMO”, pod warunkiem, że producent (przetwórcą) spełnia określone w proponowanej regulacji wymogi dotyczące produkcji (przetwarzania) oraz uzyska certyfikat przyznający „oznaczenie produktu wolnego od GMO”.

Kwestie związane ze stosowaniem GMO do użytku spożywczego, żywności zawierającej lub składającej się z GMO oraz żywności wyprodukowanej lub zawierającej składniki wyprodukowane z GMO reguluje rozporządzenie (WE) nr 1829/2003. Rozporządzenie to ma na celu ustanowienie: 1) podstawy zapewniania wysokiego poziomu ochrony życia i zdrowia ludzkiego, zdrowia i dobrego stanu zwierząt, środowiska naturalnego

i interesów konsumenta w związku z genetycznie zmodyfikowaną żywnością i paszą, przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego, 2) wspólnotowych procedur zatwierdzania i nadzoru genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy oraz 3) przepisów dotyczących etykietowania genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy. Przepisy projektu odwołują się do terminologii rozporządzenia („żywność genetycznie zmodyfikowana”, „wyprodukowane z GMO”), jednak materialnie nie wchodzą w zakres regulacji rozporządzenia. Rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 nie odnosi się do kwestii ewentualnego wprowadzenia oznaczenia produktu jako produktu „wolnego od GMO”.

Przepisy projektu dotyczące umieszczania oznaczeń produktu o treści „wolne od GMO” należy ocenić z punktu widzenia zgodności z rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011, określającym unijne zasady przekazywania konsumentom informacji na temat żywności. Z treści tego rozporządzenia wynika, że co do zasady produkt może mieć dodatkowe (poza obowiązkowym) oznaczenie. Przede wszystkim, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta. Zgodnie z art. 36 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 informacje na temat żywności przekazywane na zasadzie dobrowolności nie mogą wprowadzać konsumenta w błąd, nie mogą być niejednoznaczne ani dezorientować konsumenta, muszą być, w stosownych przypadkach, oparte na odpowiednich danych naukowych. Ponadto, zgodnie z art. 37 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, dobrowolne informacje na temat żywności nie mogą być prezentowane ze szkodą dla przestrzeni dostępnej do prezentacji obowiązkowych informacji na temat żywności.

Należy stwierdzić, że co do zasady wprowadzenie możliwości dobrowolnego umieszczania oznaczenia produktu o treści „wolne od GMO”, pod warunkiem spełnienia określonych wymagań odnoszących się do produkcji żywności, nie narusza prawa UE.

3.2. Z proponowanego art. 26m ustawy oraz art. 3 i art. 4 projektu² wynika zakaz wprowadzania do obrotu produktów oznaczonych jako wolne od GMO, o ile nie zostały wyprodukowane zgodnie z zasadami produkcji wolnej od GMO, to jest w procesie produkcji, w którym przestrzega się wymogów określonych w przepisach proponowanego Rozdziału 6a Działu II ustawy na wszystkich etapach produkcji i przetwarzania. Zgodnie z proponowanym

² Artykuły 3 i 4 projektu zawierają postanowienia przejściowe. Zgodnie z art. 3 projektu „produkty, które nie zostały wyprodukowane zgodnie z zasadami produkcji wolnej od GMO, a zawierają terminy stosowane w znakach towarowych, jak również w zakresie etykietowania sugerujące, że są wolne od GMO, mogą być sprzedawane aż do ich wyczerpania”. Zgodnie z art. 4 projektu „reklama produktu, który nie został wyprodukowany zgodnie z zasadami o których mowa w Rozdziale 6a ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, sugerująca, że jest on wolny od GMO, musi być wycofana najpóźniej w dniu wejścia ustawy w życie”.

art. 26m ust. 5 ustawy oznaczenia produktu jako wolnego od GMO nie są stosowane na terenie Rzeczypospolitej Polskiej i w żadnym języku w oznakowaniu, reklamie i dokumentach handlowych produktu, który nie spełnia wymogów wymienionych w proponowanym Rozdziale 6a Działu II ustawy. Zgodnie z proponowanym art. 26m ust. 9 ustawy oraz art. 3 ust. 2 i art. 4 ust. 2 projektu przepisów art. 26m ustawy oraz art. 3 i 4 projektu nie stosuje się do produktów pochodzących z innych niż Rzeczypospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej, oznaczonych zgodnie z przepisami tych państw jako wolne od GMO lub pochodzące z produkcji wolnej od GMO.

Oznacza to, że produkty pochodzące z państw niebędących państwami członkowskimi UE, oznaczone zgodnie z przepisami tych państw jako wolne GMO lub pochodzące z produkcji wolnej od GMO, nie będą mogły być w Polsce wprowadzone do obrotu oraz reklamowane. Produkty te musiałyby przejść procedurę przyznania oznaczenia produktu wolnego od GMO, określoną w proponowanych przepisach Rozdziału 6a Działu II ustawy. Ograniczenia te nie będą miały zastosowania do produktów pochodzących z innych niż Rzeczypospolita Polska państw członkowskich UE.

Biorąc pod uwagę wyłączenia przewidziane w proponowanym art. 26m ust. 9 oraz art. 3 ust. 2 i art. 4 ust. 2 projektu należy uznać, że proponowana regulacja nie narusza art. 34 TfUE ustanawiającego zasadę swobody przepływu towarów³.

3.3. Z uwagi na treść projektu należy uwzględnić obowiązki notyfikacyjne wynikające z dyrektywy (UE) 2015/1535. Dyrektywa ta ma na celu wspieranie funkcjonowania rynku wewnętrznego. Służy temu procedura notyfikacyjna umożliwiającą zapewnienie przejrzystości w zakresie krajowych inicjatyw dotyczących wprowadzania norm i przepisów technicznych. Państwa członkowskie zobowiązane są niezwłocznie przekazać Komisji Europejskiej wszelkie projekty przepisów technicznych, z wyjątkiem tych, które w pełni stanowią transpozycję normy międzynarodowej lub europejskiej (art. 5 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy (UE) 2015/1535).

Obowiązek notyfikacyjny ma na celu umożliwienie Komisji Europejskiej i innym państwom członkowskim UE wyrażenie opinii, czy projektowany przepis może utrudnić handel lub, w stosunku do zasad dotyczących usług, swobodę przepływu usług lub swobodę przedsiębiorczości podmiotów gospodarczych w dziedzinie usług (art. 5 ust. 1 akapit szósty dyrektywy). Obowiązek notyfikacyjny połączony jest z obowiązkiem państwa odroczenia przyjęcia projektu przepisu technicznego. Okres wstrzymania może

³ Szczegółowa analiza dotycząca przepisów prawa UE oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE dotyczących swobodnego przepływu towarów została przedstawiona w pkt. 3.2 opinii Biura Analiz Sejmowych z dnia 27 października 2016 r. (nr BAS-WAPEiM-2246/16) w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Jarosław Sachajko).

być różny, jednak zasadniczo nie może być krótszy niż trzy miesiące (art. 6 dyrektywy (UE) 2015/1535).

Zgodnie z projektem podmiot, który zamierza wprowadzić do obrotu produkt z oznaczeniem „wolne od GMO” lub podobnym musi spełnić wymogi określone w przepisach proponowanego Rozdziału 6a Działu II ustawy. Projekt ustawy zawiera więc przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/1535. Konieczne jest przeprowadzenie procedury notyfikacyjnej zgodnie z wymogami dyrektywy (UE) 2015/1535, to jest notyfikowanie projektu ustawy. Notyfikacja Komisji Europejskiej odbywa się za pośrednictwem ministra właściwego do spraw gospodarki, który jest koordynatorem krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (zob. § 1 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych; Dz. U. Nr 239, poz. 2039, ze zmianami)⁴.

Projekt zawiera również przepisy objęte rozporządzeniem (WE) nr 1169/2011, dotyczące informacji na temat żywności, których państwo członkowskie może wymagać w odniesieniu do szczególnych rodzajów lub kategorii środków spożywczych, o ile jest to uzasadnione ochroną konsumentów. Zgodnie z art. 45 w związku z art. 39 rozporządzenia (WE) nr 1169/2011 państwo członkowskie, które uznaje za konieczne przyjęcie nowego prawodawstwa dotyczącego informacji na temat żywności, zawiadamia wcześniej Komisję Europejską i inne państwa członkowskie o planowanych przepisach i podaje powody, które je uzasadniają. Państwo członkowskie może przyjąć planowane przepisy po upływie trzech miesięcy od takiego zawiadomienia, o ile nie otrzymało od Komisji Europejskiej negatywnej opinii. W odniesieniu do przepisów projektu ustawy podlegających procedurze notyfikacji na podstawie art. 45 rozporządzenia (WE) nr 1169/2011 nie ma zastosowania tryb notyfikacji przewidziany w dyrektywie (UE) 2015/1535. Notyfikacji w trybie art. 45 rozporządzenia (WE) nr 1169/2011 podlegają przepisy projektu ustawy dotyczące informacji na temat żywności zawarte w proponowanych: art. 3 pkt 3, art. 26m oraz 26n ustawy wraz z uzasadnieniem ich wprowadzenia.

4. Konkluzja

4.1. Projekt ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia w wersji uwzględniającej autopoprawkę z dnia 27 stycznia 2017 r. nie narusza prawa UE.

4.2. Projekt podlega notyfikacji zgodnie z wymogami dyrektywy 2015/1535. Notyfikacja Komisji Europejskiej odbywa się za pośrednictwem

⁴ Zgodnie z pismem przedstawiciela wnioskodawców projektu, z dnia 26 września 2016 r., skierowanym do Marszałka Sejmu RP, projektodawcy wystąpili o skierowanie do Koordynatora Krajowego Systemu Notyfikacji Norm i Aktów Prawnych – Ministra Rozwoju wniosku o wszczęcie procedury notyfikacyjnej.

ministra właściwego do spraw gospodarki, który jest koordynatorem krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych zgodnie z § 1 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Projekt ustawy podlega procedurze notyfikacji także na podstawie art. 45 rozporządzenia (WE) nr 1169/2011.

Akceptował:

Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Wojciech Arndt

Warszawa, 7 lutego 2017 r.

BAS-WAPEiM-189/17

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Jarosław Sachajko) w wersji uwzględniającej autopoprawkę z dnia 27 stycznia 2017 r. jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt ustawy przewiduje zmianę art. 3 ust. 3 oraz dodanie rozdziału 6a i artykułów 105 – 107¹ w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2015 r. poz. 594 oraz poz. 1893; dalej: ustawa). Projekt zakłada wprowadzenie regulacji, umożliwiającej umieszczanie na oznakowaniu produktów żywnościowych określenia „wolne od GMO”, wprowadza do ustawy nowe definicje (m.in. „wolne od GMO”, „produkcja wolna od GMO”), określa przesłanki, które muszą być spełnione, aby dany podmiot mógł umieszczać na produktach oznakowanie: „wolne od GMO” oraz kompetencje organów w zakresie regulacji projektu. Projekt zawiera przepisy przejściowe.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

¹ W ustawie o bezpieczeństwie żywności i żywienia są już jednostki redakcyjne oznaczone jako artykuły 105, 106 i 107. Przepisy te są zamieszczone w rozdziale 1 działu IX, zawierającym zmiany w przepisach obowiązujących. Proponowane „dodawane” artykuły 105 – 107 powinny być zamieszczone w dziale VIII, zawierającym przepisy karne i kary pieniężne.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia
w wersji uwzględniającej autopoprawkę z dnia 27 stycznia 2017 r. nie jest
projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Wojciech Arndt

SĄD NAJWYŻSZY
Rzeczypospolitej Polskiej

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego
Prof. dr hab. Małgorzata Gersdorf

Warszawa, dnia 8 listopada 2016 r.

BSA III-021-455/16

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu 09. 11. 2016

Pan
Adam Podgórski
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 27 października 2016 r., GMS-WP-173-278/16 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 1 pkt 3 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r. (j.t. Dz. U. z 2016 r. poz. 1254) nie uznaje za celowe opiniowania *poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.*

Z wyrazami szacunku

KRAJOWA RADA IZB ROLNICZYCH

00-930 Warszawa, ul. Wspólna 30, tel. (22) 623-21-65; fax. (22) 623-11-55
e-mail: sekretariat@krir.pl www.krir.pl

KRIR/KP/W/1375/16

Warszawa 2016-11-09

Pan
Adam Podgórski
Zastępca
Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

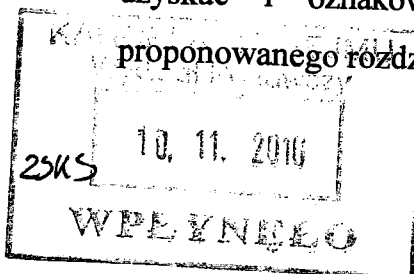
W odpowiedzi na pismo znak *GMS-WP-173-278/16* dotyczące poselskiego projektu ustawy *o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia* przedstawiam opinię Zarządu Krajowej Rady Izb Rolniczych w tej sprawie.

Zarząd KRIR z pewną ostrożnością odnosi się do proponowanych w projekcie zmian w ustawie, w zakresie produkcji pasz i żywności wolnej od organizmów zmodyfikowanych genetycznie oraz wyprodukowanej bez użycia substratów uzyskanych od tych organizmów.

Obecnie np. w przemyśle mleczarskim oraz w gospodarstwach rolnych prowadzących produkcje serów, używana jest wyłącznie podpuszczka produkowana przez zmodyfikowane bakterie.

Podobnie sytuacja wygląda w przypadku wykorzystywania wyselekcjonowanych drożdży metodami inżynierii genetycznej drożdży stosowanych do procesów fermentacji przy produkcji żywności. Również, enzymy i witaminy stosowane obecnie przy produkcji zarówno; żywności, pasz, czy leków, hormonów szczepionek uzyskiwane są z modyfikowanych bakterii.

Z tego powodu trudno będzie, przy przetwórstwie produktów pochodzenia zwierzęcego uzyskać i oznakować produkt, jako wolny od GMO zgodnie przepisami proponowanego rozdziału 6a.

Dotyczyć będzie to ewentualnie mini-przetwórstwa w zakresie produkcji marginalnej oraz małych gospodarstw rolnych, prowadzących uprawy roślin i chów zwierząt metodami ekologicznymi.

Nie mniej jednak propozycje zgłoszone w projekcie z punktu widzenia konsumenta zasługują na uwagę.

Ze względu, iż obecnie w resorcie rolnictwa trwają prace nad utworzeniem w Polsce dobrowolnego systemu znakowania produktów, wolnych od GMO lub wyprodukowanych bez wykorzystania GMO, zdaniem Zarządu KRIR projekt klubu poselskiego Kukiz'15 dotyczący tej kwestii, mógłby być wykorzystany w dalszych pracach legislacyjnych nad projektem rządowym.

Z poważaniem

PRZES
Krajowej Rady Izb Rolniczych
Wiktor Szmulewicz

Otrzymuje:

Krzysztof Jurgiel - Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

RZECZPOSPOLITA POLSKA

Warszawa, dnia 14. 11. 2016 r.

PIERWSZY ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
PROKURATOR KRAJOWY

PK I BP 025.263.2016

dot. GMS-WP-173-278/16

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu 13. 11. 2016

Pan

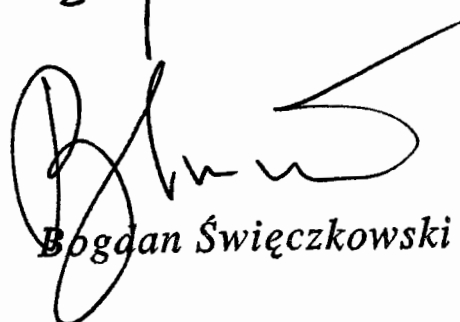
Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Podgórski

W nawiązaniu do pisma z dnia 27 października 2016 r., nr GMS-WP-173-278/16, dotyczącego poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, przekazanego Prokuratorowi Generalnemu do wyrażenia opinii w trybie art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U poz. 177 i 1579), uprzejmie informuję, że do przedstawionego projektu, normującego problematykę leżącą poza obszarem działania prokuratury i zakresem kompetencji Prokuratora Generalnego, nie zgłaszam uwag.

Tym niemniej jednak za celowe uważam zasygnalizowanie przyjętej w projekcie nieprawidłowej konstrukcji przepisu końcowego w zakresie dotyczącym utraty mocy ustawy nowelizującej.

z pozdrowieniami

Bogdan Święczkowski

KRAJOWA IZBA GOSPODARCZA

Warszawa, 14 grudnia 2016

Ldz. ROL / 14 / 2016

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Warszawa

Stanisław Tomaszewski

Uprzejmie przedstawiamy opinię do poselskiego projektu o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (pismo znak GMS-WP-173-278/16).

Projekt opiniowanej ustawy w swej treści dotyczy wyłącznie problematyki traktującej regulację obecności na rynku żywności i środków żywienia z udziałem GMO lub non GMO. Unia Europejska nie reguluje w sposób jednolity oraz powszechny kwestii znakowania żywności wolnej od GMO. Każde państwo członkowskie indywidualnie rozstrzyga te kwestie przez systemy krajowe.

Niektóre kraje europejskie znakują przede wszystkim żywność GMO wychodząc z założenia, że jeśli dominujący jest udział w rynku europejskim żywności GMO to brak oznaczenia żywności non GMO eo ipso dowodzi zbędności stosowania znakowania dla poziomu znikomego (poniżej 0,1 %) udziału składników GMO w paszach i produktach spożywczych.

Takie rozstrzygnięcie ogromnie potania procesy prowadzenia gospodarki rynkowej uwolnionej w ten sposób od skomplikowanych i kosztownych procedur prowadzących do znakowania żywności non GMO.

Polska dotychczas stosowała w krajowym prawodawstwie rozporządzenie (WE) nr 829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady Europy z 22.09.2003r. w sprawie zmodyfikowanej żywności i pasz. Regulacje te dopuszczają wprowadzenie do obrotu żywności GMO odpowiednio oznaczonej wg rozporządzenia (WE) nr 830//2003 Parlamentu i Rady Europy. z 22.09.2003r. dotyczące śledzenia i etykietowania organizmów GMO. Nie dotyczy to jednak środków spożywczych i pasz zawierających w swym składzie 0,9 % materiałów GMO.

W istocie swej opiniowany projekt regulacji ma na celu wprowadzenie oznakowania żywności i pasz symbolem „wolne od GMO”. Autorom ustawy chodzi o podniesienie społecznej wrażliwości i uzyskanie większej estymacji dla produkcji środków żywienia i żywności oraz poddawanie tych procedur okresowej ewaluacji przez zwierzchnią jednostkę publiczną tj. Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów

Krajowa Izba Gospodarcza

ul. Trębacka 4, 00-074 Warszawa, tel. +48 22 630 96 00, fax +48 22 827 46 73, kig@kig.pl, www.kig.pl

przez zwierzchnią jednostkę publiczną tj. Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych. Chodzi też o precyzyjne zareglamentowanie systemu gwarantującego wiarygodność procedur oznaczania żywności i pasz symbolem „wolne od GMO” z punktu widzenia bezpieczeństwa zdrowotnego konsumentów. Projekt ustawy stwierdza bowiem, że materiały GMO nie są ostatecznie przebadane pod względem zdrowotnej neutralności. Tylko Austria jest jedynym prekursorem w Unii Europejskiej podjętych prac nad wyeliminowaniem inżynierii genetycznej z gospodarki rolnej. Jednak kontrowersje się mnożą. EFSA nie rekomenduje tej praktyki dla Unii Europejskiej.

W projekcie ustawy jest szereg kwestii do wyjaśnienia;

Jedną z kluczowych to obecność w całym systemie certyfikacji żywności non GMO Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych. Funkcjonuje bowiem w przestrzeni publicznej i pracach rządu zapowiedź konsolidacji struktur inspekcyjnych, w tym likwidacja jednej z wielu tj. IJHARS.

Słabo zaprezentowane jest także oszacowanie skutków omawianej regulacji dla finansów publicznych.

W reasumpcji należy rekomendować dalszą pracę nad udoskonaleniem projektowanego systemu, w tym poddanie go analizie eksperckiej na Radzie Dialogu Społecznego Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z poważaniem
Zastępca Dyrektora Generalnego

Jerzy Bujok

RZECZPOSPOLITA POLSKA

Warszawa, dnia 15.02 2017 r.

PIERWSZY ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
PROKURATOR KRAJOWY

PK I BP 025.263.2016

dot. GMS-WP-173-31/16

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Adamie

W nawiązaniu do pisma z dnia 7 lutego 2017 r., nr GMS-WP-173-31/17, dotyczącego autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, przekazanej Prokuratorowi Generalnemu do wyrażenia opinii w trybie art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U poz. 177, z późn. zm.), uprzejmie informuję, że do przedstawionej autopoprawki do projektu, normującego problematykę leżącą poza obszarem działania prokuratury i zakresem kompetencji Prokuratora Generalnego, nie zgłaszam uwag.

2 pozostawiam

Bogdan Święczkowski

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz. 17. 02. 2017

Data wpływu

SĄD NAJWYŻSZY
Rzeczypospolitej Polskiej

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego
Prof. dr hab. Małgorzata Gersdorf

Warszawa, dnia 15 lutego 2017 r.

BSA III-021-48/17

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu **16. 02. 2017**

Pan
Adam Podgórski
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

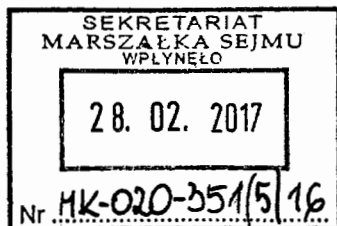
W odpowiedzi na pismo z dnia 7 lutego 2017 r., GMS-WP-173-31/17 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 1 pkt 3 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r. (j.t. Dz. U. z 2016 r. poz. 1254) nie uznaje za celowe opiniowania *autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.*

Z wyrazami szacunku

Warszawa, 23 lutego 2017 r.

DDR-I.5116.5.2017.MK.1
IK: 181273

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu RP

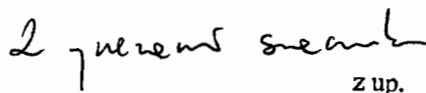
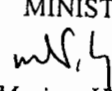
Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na pismo z 14 lutego 2017 r. (znak GMS-WP-171-5/17) w sprawie wszczęcia procedury notyfikacji, informuję uprzejmie, iż poselski projekt ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia wraz z autopoprawką został notyfikowany Komisji Europejskiej dnia 17 lutego 2017 r. pod numerem 2017/0075/PL (na ten numer należy powoływać się we wszelkiej korespondencji dotyczącej notyfikacji tego projektu).

Wyznaczony przez Komisję Europejską obowiązkowy okres wstrzymania procedury legislacyjnej – tzw. *standstill* – upływa 18 maja 2017 r. (wiadomość 003 w załączeniu).

Zgodnie z orzeczeniami Trybunału Sprawiedliwości UE przyjęcie przepisów w trakcie obowiązkowego okresu wstrzymania procedury legislacyjnej, skutkuje tym, że sąd krajowy zobowiązany jest do uznania zaskarżonej regulacji za niezgodną z obowiązującymi przepisami prawa.

Jednocześnie uprzejmie przypominam, że jeżeli po dokonaniu notyfikacji do projektu zostaną wprowadzone istotne zmiany, a w szczególności, jeżeli zostaną dodane lub zastrzone specyfikacje techniczne lub inne wymagania, albo też przyspieszony zostanie termin ich wprowadzenia, projekt taki podlega ponownie notyfikacji (§ 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych; art. 5 ust. 1 akapit 3 dyrektywy 2015/1535/UE¹).

2 lutego 2017 r. MINISTER
z up.
Mariusz Haładyj
PODSEKRETARZ STANU

Załączniki:

1. Wiadomość 003 – wyznaczenie terminu *standstill*, notyfikacja 2017/0075/PL

¹ Dyrektywa 2015/1535/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (ujednoczenie), została opublikowana w Dz. Urz. UE L 241 z dnia 19.09.2015 i zastąpiła dyrektywę 98/34/WE.

201700457.PL

wiadomość 003

Informacja od Komisji - TRIS/(2017) 00457
dyrektywa (UE) 2015/1535
Powiadomienie: 2017/0075/PL

Projekt przepisu technicznego

ОГРАНИЧЕН - OMEZENÝ PŘÍSTUP - BEGRÆNSET - ZUGANGSBESCHRÄNKT - ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΧΡΗΣΗ - LIMITED - LIMITADO - PIIRATUD - RAJOITETTU - LIMITÉ - KORLÁTOZOTT HOZZÁFÉRÉS - RISERVATO - RIBOTO NAUDOJIMO DOKUMENTAS - IEROBEŽOTAS PIEĒJAMĪBAS DOKUMENTS - RISTRETT - RESTRITO - LIMITAT - OBMEDZENÝ - OMEJENO - BEGRÄNSAT

Dokument w ramach dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego.

Niniejszy dokument jest przeznaczony wyłącznie dla personelu Komisji Europejskiej i państw członkowskich na zasadzie ograniczonego dostępu w ramach dyrektywa (UE) 2015/1535.

Dokument z oznaczeniem „LIMITED” (DOSTĘP OGRANICZONY) nie może być przeznaczony do publikacji. Do celów jego transmisji elektronicznej w strukturach Komisji należy stosować bezpieczny system poczty elektronicznej SECURE EMAIL (SECEM (SECURE EMAIL)). Jeżeli niniejszy dokument znalazł się w Państwa posiadaniu i nie są Państwo osobami o ustanowionym statusie zgodnie z zasadą ograniczonego dostępu, jak wskazano powyżej, prosimy o natychmiastowe poinformowanie autora, źródła pochodzenia lub nadawcy, i bezpieczny zwrot nieprzeczytanego dokumentu. Niezastosowanie się do tej procedury będzie uznane za naruszenie bezpieczeństwa i może stanowić podstawę do podjęcia czynności dyscyplinarnych lub prawnych.

(MSG: 201700457.PL)

1. MSG 003 IND 2017 0075 PL PL 18-05-2017 17-02-2017 COM STANDSTILL
18-05-2017

Komisja otrzymała w dniu 17-02-2017 tekst projektu przepisu technicznego odpowiadającego temu powiadomieniu. Dlatego też trzymiesięczny okres ustalony zgodnie z art. 6, ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/1535 upływa w dniu 18-05-2017. Tekst zostanie przesłany najszybciej, jak będzie to możliwe..

Komisja Europejska

Punkt kontaktowy Dyrektywa (UE) 2015/1535
faks: +32 229 98043
e-mail: grow-dir83-189-central@ec.europa.eu

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 8 marca 2017 r.

Cena 2,76 zł + 23% VAT

